

Cinéma Detective Serie

No. 1. — Prijs 30 cents

Uitgave van „DE FILM-WERELD”, Leiden

TARZAN
DE AAPMENSCH

HAP
FILM

Exploitant voor Nederland H. A. P. FILM Co., 's-Gravenhage

HAP
FILM

„TARZAN”, DE AAPMENSCH.

In „Good old England”.

Kalme rust heerschte er in de salons van den huize Greystoke. Gelukkig leefde daar de jonge graaf Greystoke, John Clayton, met zijn lieve gemalin. Wel had graaf Greystoke reden om over het leven tevreden te zijn; van een aanzienlijk geslacht, genoot hij alle onderscheiding, waarmee de nederige landbevolking den adel bejegt. Maar toch was 't wel iets anders dan zoo menigmaal het geval is, waarbij die onderscheiding louter bestaat uit uiterlijkheden, voortkomt alleen uit een zekere vrees voor den landheer, die, wanneer hem iets niet naar den zin is, zijn macht kan doen gelden. 't Was een diepgevoelde hoogachting, die men hem toedroeg, het karakter van den graaf zou tegen een ijdele vleierij ook stellig in verzet zijn gekomen. Men achtte hem om hemzelf, om zijn rond, open karakter, om zijn oprechte belangstelling voor allen die hem omringden, om zijn hulpvaardigheid. Want voor ieder had hij een goed woord en waar noodig, bleef zijn krachtige, daadwerkelijke steun niet achterwege.

En gravin Alice deelde in die achting. Nog slechts weinige maanden woonde ze op het deftige kasteel, waar ze waardig de plaats naast den graaf innam. Lief en hartelijk van natuur, evenmin als haar echtgenoot gediend van laffe vleierij, en ook als hij steeds bereid met raad en daad te helpen, was zij de vertrouweling geworden van allen, die haar omringden. De afstand van heer tot knecht was hier heel wat geringer dan doorgaans het geval pleegt te zijn.

Doch niet alleen in zijn onmiddellijke omgeving was graaf Greystoke een gezien man. In regeringskringen stond hij in hoog aanzien, zoowel om zijn edel karakter als om zijn buitengewone capaciteiten. Zoo behoefde het geen verwondering te baren, dat hem, hoewel nog jong, reeds belangrijke regeeringszendingen waren opgedragen.

Het jonge paar leefde gelukkig en ongekend was hun vreugde, toen ze dat mooie wisten: dat in den huize Greystoke eerlang een blijde gebeurtenis te wachten was. Al hun denken was gericht op het groote vraagstuk dat nu voor hen opdoemde, de opvoeding van hun kindje. Tot op zekeren dag iets anders hun aandacht vroeg. Een vertegenwoordiger van de regeering kwam John Clayton verzoeken een zeer gewichtige zending op zich te nemen.

De slavenhandel in de Engelsche kolonies zou met kracht worden bestreden en om zijn humaniteit zoowel als zijn groote kennis van de koloniale vraagstukken was op graaf Greystoke de aandacht gevallen.

Man van plicht, stond hij hier voor een der moeilijkste problemen. Het regeeringsonderzoek kon hij niet afwijzen, welk een weldaad zou hij aan duizenden en duizenden medemenschen kunnen bewijzen, maar: Alice. Die naam bracht hem aan 't wankelen. Hij zag zijn vrouw aan als om in haar oogen het antwoord te vinden op de vraag, of hij de taak moest aanvaarden of niet. En zij, zij gevoelde wat er in haar man omging. O, ze zag op tegen een scheiding voor jaren en toch. John mocht niet weigeren de opdracht te vervullen, aan dezen humanitair arbeid mocht hij zich niet onttrekken en

van haar lippen kwam de beslissing.

„Is moed dan een eigenschap, die alleen mannen bezitten? ...” vroeg Alice en onmiddellijk liet ze er op volgen: „John, zeg dat wij samengaan.”

De regeerings-afgevaardigde schrok bij de gedachte, dat deze lieve, teere vrouw haar man op zijn moeitevolle, zware reizen zou volgen.

„U, mevrouw! Onmogelijk! U zoudt enorme ontberingen moeten doorstaan. U zoudt zelfs geen dienstmeisje kunnen meenemen.”

Doch Alice was mensch. Alsof in het leven alles moet afhangen van een dienstmeisje, alsof er niets hoogers is dan een gemakkelijk leven, genietend van rijkdommen en van wat anderen doen. Het leven krijgt eerst waarde, wanneer men er zelf iets van weet te maken.

Alice's besluit stond vast, ze zouden samengaan en al het redenaarstalent van den gezant was niet bij machte haar beslissing te doen wijzigen.

Naast haar man zou ze nu in het algemeen belang nuttig werkzaam kunnen zijn. Niet direct, maar indirect door John het leven zoo aangenaam mogelijk te maken, door voor hem te zorgen, opdat hij zich geheel aan zijn taak zou kunnen geven? Dat zou haar deel zijn in zijn werk, haar aandeel in de regeeringsopdracht.

Geen oogenblik dacht Alice er aan, dat de grootste ontberingen haar deel konden worden. De regeeringsvertegenwoordiger had wel op de lasten gewezen, maar nadat ze deze bezwaren ver van zich had geworpen, dacht ze er ook geen oogenblik meer aan. Waarom zou zij, door een goede opvoeding wel in staat eenig lijden te doorstaan, niet kunnen meemaken wat menige vrouw had te verduren gehad, die met man en kinderen haar vaderland had moeten verlaten om in onbekende, onherbergzame oorden zich door het leven te worstelen, omdat het meest noodige voor het levensonderhoud in eigen land niet te verkrijgen was? Waren zulke kolonisten er niet heel wat slechter aan toe dan zij en John, die zich ook in den vreemde door hun rijkdom nog veel konden verschaffen, wat voor anderen onbereikbaar was, die ook uithoofde van de taak, die Clayton op zich had genomen, door de regeering natuurlijk op alle mogelijke wijzen zouden worden gesteund? Neen, 't was zoo erg niet voor haar. Ze zou voor John zorgen, ze zou altijd bij hem zijn, dat was toch ook wel een opoffering waard. Dan zou zij met haar vrouwelijk gevoel hem misschien ook bij zijn arbeid van dienst kunnen zijn. Want de slavenhandelaars maakten zich niet alleen meester van mannelijke inboorlingen, ook vrouwen en kinderen werden gevangen genomen en aan de markt gebracht om dan in handen van den meestbiedende over te gaan en voor hem den zwaarsten arbeid te verrichten, arbeid in vele gevallen nauwelijks te verrichten door mannen, onuitvoerbaar voor vrouwen, die er toch ook toe werden gedreven. Dan waren er nog de transporten, waarover de gruwelijkste bijzonderheden waren bekend geworden. Zou zij als vrouw niet beter nog dan een man gevoelen, wat die vrouwen moesten doorstaan? Neen, 't stond vast, ze moest meegaan, ze moest samen met John het werk verrichten en ze wilde steeds bij hem zijn, niet 't minst om hem bij haar te weten, wanneer de groote dag was aangebroken. Was 't eigenlijk niet heel wat erger om dan alleen te zijn, dan John's stem niet te kunnen hooren, hem hun kindje niet dadelijk te kunnen toonen?

Maar dat wist natuurlijk die regeeringsambtenaar niet en al had 't hem bekend kunnen zijn, dan was hij over zijn perkamenten en boeken toch zoo

verstard, zoo verbureaucratiseerd, dat hij geen flauw idee kon hebben van wat een vrouw gevoelt. Neen, hier viel niet te kiezen, hier was maar één mogelijkheid: mee de groote reis ondernemen.

Drukke dagen braken aan, want thans moest alles voor de reis in gereedheid gebracht. Voor de reis niet alleen doch ook voor een verblijf gedurende eenige jaren in den vreemde, dikwijls te midden van wilde volksstammen. De bibliotheek moest worden uitgebreid, want tijd voor rustige studie brak nu ook aan en dan, in die jaren zou toch ook hun eerstgeborene opgroeien. Gravin Greystoke zocht de boekjes bijeen, waaruit het komende lid van het geslacht zijn eerste kennis zou opdoen. „Voor we naar huis terugkeeren, zal ons kindje oud genoeg wezen, om zulke boeken te kunnen lezen,” was haar opvatting en zoo kwamen bij de werken, die John en Alice verpoozing moesten brengen, de kinderboekjes, met natuurlijk het onmisbare A.B.C.-boek.

En in de dagen, dat John Clayton, graaf Greystoke, alle toebereidselen trof voor een zending, die voor een groot deel der menschheid van zoo onnoemelijk veel gewicht was, die duizenden en duizenden tot een zegen zou strekken, sleet zijn broeder Cecil den tijd in nietsdoen en met het verbrassen van zijn bezittingen. Cecil Clayton was ook een gezien persoon, maar in een omgeving geheel verschillend van die, waarin zijn broer John leefde. Wanneer men niet wist, waar hij verbleef, dan was hij bijna zonder uitzondering te vinden in een of ander huis van verdacht allooi. Zijn vrienden en vriendinnen waren naar den aard en wisten allen van hem te profiteeren. Cecil behoefde nooit alleen zijn geld te verteren, want mannelijke en vooral vrouwelijke hulp had hij hierbij meer dan genoeg. Dat heerschap zou graaf Greystoke worden, ingeval het huwelijk van zijn broer John en Alice kinderloos mocht blijven.

Cecil leefde er op los in de hoop dat dit fortuintje zijn deel mocht worden. En 't kostte hem niet de geringste moeite om telkens bij John aan te kloppen om hulp in zijn benarde finantieele omstandigheden. Als hij dan z'n portefeuille weer had gevuld, ging 't naar „Het grijze Paard”, een herberg die in verband met de moraliteit van de dochter des huizes, daartoe aangezet door haar sluwen vader, nu niet bijzonder gunstig stond aangeschreven.

Daar was Cecil in zijn element, daar met Ann, de geslepen deerne, die beurtelings afstootte en haar vleierige aanhaligheid toonde, onder 't genot van sterke whisky-soda's, sleet hij zijn genoeglijkste uren. Hij gevoelde niet, hoe hij steeds meer verward geraakte in de strikken door vader Moran en zijn „lieve” dochter Ann gespannen.

Voor John Clayton en zijn vrouw bestond Cecil dan ook niet dan alleen als een familielid, dat op ongeregelde tijden geld kwam leenen. Tijd om zich met hem te bemoeien hadden ze niet, want daarvoor hadden ze te veel bezigheden, wat in nog meerdere mate het geval was, toen de reis naar de kolonies vast stond. Veel was er te doen en de dagen vlogen voorbij, zoodat voor men er aan dacht de dag van vertrek was gekomen. Met de „Fuwalda” zou de reis naar de nieuwe bestemming worden ondernomen.

Met de „Fuwalda” op reis.

De „Fuwalda” lag voor vertrek gereed. De equipage was aan boord en voor en na kwamen de passagiers, die op 't stevig gebouwde vaartuig den oceaan zouden oversteken. Toen allen zich hadden ingescheept, liet de kapitein de zeilen hijschen en met een gunstigen wind verliet men Freetown.

Een bijzonder aangename ontvangst vanwege den gezagvoerder was graaf Greystoke niet ten deel gevallen. Och, eigenlijk had de graaf zelf niet te klagen, maar hem viel direct op, de onhartelijke, de onbeschofte wijze eigenlijk, waarop de kapitein zijn scheepsvolk behandelde. De man die er op uitging om den slavenhandel in de kolonies te bestrijden, zag hier aan boord van een Engelsch schip de meest ergerlijke slavernij bestaan. Schoppen en boksen waren heel gewone bewegingen van den kapitein en de stoere zeeman Binns moest zich deze bewerkingen ook laten welgevallen, toen hij naar 't oordeel van zijn chef niet vlug genoeg verscheen om de koffers van den graaf in de hutten te brengen. Binns toonde zich vriendelijk, gaf blijk van zijn goede hart jegens een ander levend wezen aan boord, zijn ouden, trouwen hond en die teedere aandoenlijkheid was in de oogen van den kapitein overbodig.

Door al dergelijke aangelegenheden was er een minder goede verstandhouding aan boord gekomen. Binns was de eenige, die zich nog met anderen dan zijn makkers inliet, die nog behoefte gevoelde aan eenige andere conversatie dan over de ellendige behandeling en wat daartegen te doen.

Met den graaf en zijn echtgenote was hij goede maatjes geworden. De Greystoke's gevoelden zich tot den rondborstigen zeeman aangetrokken en deze op zijn beurt tot de voorname passagiers, niet het minst omdat ze zich vriendelijk betoonden jegens zijn kameraad-van-vele reizen, zijn hond, die van den kapitein al een even slecht leven had te verduren als z'n baas.

Herhaaldelijk kon men den zeerob met den vertegenwoordiger van den Engelschen adel bij de verschansing zien staan praten. Dat was voor beiden een genot geworden en... die vriendschap zou voor Greystoke en z'n vrouw nog eens de redding zijn.

De reis ging voorspoedig; het weer hield zich goed en men was al een geheel eind langs de Afrikaansche kust voortgestevend.

Graaf Greystoke en Binns ontmoetten elkaar weer eens als zoovele malen op een dag en de eerste zag dat de zeeman niet opgewekt gestemd was. Het vermoeden lag voor de hand, dat de kapitein de fiolen van zijn toorn over het hoofd van Binns had uitgestort en Greystoke, behoeft gevoelend hem wat op te monteren, begon een praatje.

„Mooi weertje, Binns; een kalme zee en een wolkenlooze hemel, wat wil je nog meer!”

Maar Binns schudde het hoofd.

„Ja, mijnheer, en toch is 't zoo mooi niet. Er zijn hier aan boord rare dingen op komst. Het loopt hier mis.”

De graaf gevoelde maar al te goed de waarheid, die in deze woorden lag opgesloten. Ja, werkelijk, hier zou een muiterij niet tot de onmogelijkheden behooren, daarvoor moesten de manschappen van de zijde van den kapitein een al te onmenselijke behandeling verduren. Het duurde niet lang of

Binns' woorden werden werkelijkheid. De bemanning viel gewapend op den kapitein en zijn weinige getrouwen aan en na een verwoed gevecht werden de matrozen meester op 't schip. De man, die hen zooveel had doen lijden, werd zonder genade behandeld en overboord geworpen. De woede van het scheepsvolk was hierdoor echter niet bekoeld. Wie door den kapitein nog eenigermate vriendelijk was behandeld, werd als hun natuurlijken vijand beschouwd en zoo was dus het lot van de passagiers weinig benijdenswaard.

„Nu moeten de passagiers eraan gelooven!” werd de kreet van het door kruitdamp en door 't zien van bloed verhitte scheepsvolk.

In de hut van graaf Greystoke drongen deze kreten door en hij maakte zich ter verdediging gereed om zoo mogelijk het lot van hem en zijn vrouw af te wenden. Doch buiten de deur was een betere verdediging dan hij zichzelf met wapenen kon verschaffen. Daar stond Binns met zijn forsche stem het lawaai der oproerlingen overstemmend.

„Jongens, ik vraag niet veel van jullie:... alleen het leven van deze twee menschen, die mijn eenige vrienden zijn.”

Een deel der aanvallers drong al verder op, doch nadrukkelijker brulde Binns hen tegemoet:

„Ze zijn mijn vrienden en zij zullen met rust worden gelaten! Begrepen!”

„Hallo, Binns, wat is er met jou aan het handje? Houd je maar kalm, dan zullen we het wel met elkaar eens worden,” antwoordde hem de aanvoerder der rebellen.

Daar binnen stonden de graaf en de gravin duizend angsten uit, doch de stilte, die na dit luide geschreeuw intrad maakte hun duidelijk, dat het directe gevaar was geweken.

Binns was, met zijn mede-schepelingen gaan overleggen en ten slotte hakte het bendehoofd den knoop door, met voor te stellen het tweetal aan wal te zetten, dan was men ze kwijt.

Een andere toezegging kon Binns niet krijgen en hij besloot dus dit zijn beschermelingen mee te deelen.

„Zeg, Binns, je mag ze wel zeggen, dat zij zich op een zeer lang verblijf aan land moeten voorbereiden,” riep hem een jong matroos achterna, toen hij zich naar de hut van den graaf begaf.

Erg bemoedigend vonden de beide hooge passagiers de beslissing niet. Maar ze hadden er het leven afgebracht en dan was daar de hoop, dat er spoedig redding zou komen opdagen. Het scheepsvolk gaf blijk, dat 't ernst was met het vermoeden, dat het verblijf van langen duur zou zijn. De sloep werd gereed gemaakt, ruim voorzien van levensmiddelen, wapens en munitie om zich in de wildernis tegen ongewenschte elementen te kunnen verdedigen en de graaf en de gravin werden naar land geroeid. De onherbergzame Afrikaansche wildernis zou de toekomstige woonplaats zijn van hen, die in Engeland macht en aanzien hadden genoten, die zich daar door hun rijkdom alle aardsche genoegens konden verschaffen.

Onwillekeurig gingen hun gedachten naar de andere zijde van den oceaen. Zeker, ze wisten, dat er een tijd van ontbering zou komen, maar dit was dan toch iets geheel anders dan ze zich hadden voorgesteld. Bovendien zou, wat ze nu leden, geen enkel voordeel voor wie ook opleveren. Vol moed hadden ze hun taak aanvaard, doch de plotselinge wijze, waarop deze een einde nam, overweldigde hen en bracht groote droefenis over beiden. Dit was dan toch te

veel geweest en hevig was hun smart over wat ze nu ondervonden.

Geen oogenblik was de gedachte aan het vaderland bij hen opgekomen. Het scheiden van de woonstee had hun geen moeite gekost, opgewekt en vroolijk waren ze naar Freetown gegaan, waar de „Fuwalda” hen wachtte. Maar nu doemden de bekende plekjes voor hen op, nu zagen ze weer allen die op Greystoke waren achtergebleven. Met hun gedachten verwijlden ze in de vertrekken van het oude kasteel, ze toefden in de parken, doorschreden de gangen en de vestibules. Wanneer alles eensklaps zoo ver, ver weg is, wanneer men niet weet ooit het verlorene terug te vinden, dan - dat bemerkten deze beide menschen, die zich sterk hadden gevoeld om te lijden en ontberingen te doorstaan - dan eerst wordt 't duidelijk hoezeer men aan alles gehecht is. De beproeving, die hun nu was opgelegd, was verbazend groot. Zouden ze die kunnen doorstaan, zouden ze tegen den moeilijken tijd, die hen wachtte, opgewassen zijn?

Samen waren ze hier op een onbekend stuk van de Afrikaansche kust aan wal gezet, niemand die hun zou kunnen vertellen op welke wijze de bewoonde wereld kon worden bereikt. En al wisten ze dit, zou 't dan nog mogelijk zijn om van hier te komen zonder hulpmiddelen? Welke moeilijkheden hadden in dit werelddeel ontdekkingsreizigers niet moeten overwinnen om soms slechts kleine afstanden af te leggen, reizigers, die dan nog goed toegerust waren voor dergelijke tochten. Greystoke had alleen meegekregen wat hij en zijn vrouw aan boord bezaten, wat vuurwapens en eenige weinige gereedschappen, die Binns in de sloep had gesmokkeld, wel begrijpend dat deze noodig zouden zijn in de allereerste plaats om zich een onderkomen te verschaffen. De andere matrozen hadden hieraan geen aandacht geschonken. Zij wenschten alleen zoo spoedig mogelijk van de vrienden van hun makker bevrijd te zijn om zich dan te meer meester te gevoelen op de schuit, om zich eens geheel te kunnen uitleven, om op hun wijze uiting te geven aan hun vreugde, op hun wijze de zege op den kapitein te vieren.

Van Greystoke en zijn vrouw namen ze dus zoo weinig mogelijk notitie. Ze hadden hun woord gegeven en dat moesten en wilden ze als eerlijke zeelieden gestand doen, maar wat er verder met hen kon gebeuren, och, met dergelijke sentimenteele aangelegenheden konden ze zich niet ophouden.

Doch Binns dankten ze hun leven, dat beteekende toch heel wat en niet minder dankbaar waren ze hem voor zijn bemoedigende belofte bij het afscheid.

„Wanneer ik veilig in Engeland terugkom, zal ik ervoor zorgen, dat uw verblijfplaats bekend wordt, zoodat men u hulp kan zenden,” zeide Binns, met moeite zijn gemoedsaandoeningen meester blijvend.

Nog maar weinige minuten en de sloep ging heen. Alleen stonden ze daar op de plaats waar de Afrikaansche oerwouden als uit de zee oprijzen. Verder en verder ging het sloepje en toen 't weer aan boord van het groote vaartuig was gebracht, de blanke zeilen waren geheschen en bolden door den krachtigen wind, die was opgekomen, verdween met rassche schreden de hoop, dat het menschelijke bij die zeelieden de overhand zou krijgen, wisten ze zeker dat ze in het vervolg samen zich hier het leven mogelijk moesten maken, in deze eenzaamheid, waar de stilte slechts onderbroken werd door het geluid van de wilde dieren, die hier nog niet ten slachtoffer waren

gevallen aan de beschaving, die ook in Afrika de blanken in steeds grooter gebieden brachten.

Hoe hadden ze verlangd die beschaving in betere banen te leiden! Was 't nu veelal geen verwoesting geweest, die aangericht was? Wat hadden die blanken hier eigenlijk gebracht? Gehaald hadden ze alleen, gehaald de producten en toen die er niet voldoende waren gekomen, de menschen, zelfs om deze op andere plaatsen aan het werk te zetten, niet lettend hun geaardheid, op hun gestel. Nog veel minder natuurlijk op de omstandigheid dat ook zij recht hadden te leven. Wat had John Clayton zich gaarne ingespannen om voor al dezen een menschwaardig bestaan te scheppen! Op korten afstand waren ze vermoedelijk van hem verwijderd en toch zou hij ze niet zien, want een muur haast van tropische gewassen stond daar om hem dit te beletten, waardoor zich slechts de olifanten een weg konden banen, omverwerpend wat hun in den weg kwam, waarover slechts de apen konden springen, hoog boven den grond zich bewegend van boom tot boom, waaronder alleen de slangen sissend en schuifelend voortkropen en leeuwen en luipaarden sluipend door weinige gaten het leven van kleinere dieren in voortdurend gevaar brachten.

En al zou hij die oorspronkelijke bewoners van het Afrikaansche vasteland kunnen gadeslaan, toch kon hij niets meer voor hen doen want met de „Fuwalda” was meegegaan de macht, die de Engelsche regeering in zijn handen had gelegd. Hij was nu een hulpeloos mensch als zij, gehouden slechts om over zijn vrouw te waken en op eigen veiligheid bedacht te zijn. Bij alles wat hij verloren had, kwam voor Clayton nog dat hij zijn zending niet kon volbrengen. Voor alles had hij immers aan anderen gedacht en nu moest hij voor zichzelf werken, was zijn vrouw de eenige medemensch, wie hij weldaden zou kunnen bewijzen.

De eerste uren, de eerste dagen waren beiden overweldigd door de smart, die over hen was gekomen. Te snel, te onverwacht hadden de droomen van een glorierijke toekomst een einde genomen. Daartegen waren zelfs krachtige individuen als deze beide Engelschen niet bestand.

Hun leven sleepten ze voort en langzaam, heel langzaam keerden ze tot de werkelijkheid terug. 't Was als een smartelijk ontwaken na een mooien droom.

Wat kon het leven toch wreed zijn en dan juist zoo dikwijls voor hen, die zulks het minst verdienden, die altijd zoo weinig mogelijk aan zichzelf hadden gedacht en zooveel ze daartoe in staat waren alles deden voor anderen.

Zou eenmaal de dageraad weer aanbreken? Zou eenmaal de taak, die aanvaard was, nog volbracht kunnen worden?

't Waren vragen, die èn John èn Alice stelden, niettegenstaande het verdriet dat hen beheerschte. In de eerste tijden waren de gedachten aan wat onmiddellijk was voorafgegaan nog overwegend, langzamerhand zouden deze op den achtergrond geraken, toen doffe berusting de overhand zou krijgen.

De „Fuwalda” zette de reis voort, maar één man was er aan boord, die zich bij de ruwe, dronken en vechtlustige bemanning niet op z'n gemak gevoelde. Die eene was Binns. Met deze elementen had hij te weinig gemeen en in hem rijpte het stoute plan alleen met de sloep naar wal te roeien en, langs de kust gaande, te trachten zich bij de Greystoke's te voegen om daar met hen te

wachten op het oogenblik, dat ze den dierbaren Engelschen bodem weer zouden bereiken met een voorbijvarend schip. Hij volvoerde zijn stout plan en bereikte vele mijlen zuidwaarts de kust. Zijn gevaarvolle onderneming bleek naderhand nog zijn behoud te zijn geweest, want eenigen tijd nadat al deze gebeurtenissen zich hadden afgespeeld, brachten de bladen het volgende scheepvaartbericht: Men vreest, dat het schip „Fuwalda”, waarop zich graaf en gravin Greystoke bevonden, met man en muis vergaan is. Stukken wrakhout zijn aangespoeld.

Het leven en lijden in de wildernis.

Hoe weinig aanlokkelijk het leven in de wildernis is, hoe zwaar dit ook zou blijken, graaf en gravin Greystoke lieten zich niet meer terneer drukken. Een gevaarvolle plek was 't, waar ze aan land waren gekomen, dat bleek hun aldra uit de kreten der luipaarden, het gegil der groote apen, die ze spoedig hadden opgemerkt, het ritselend voortbewegen der slangen, het getrompet en zwaar dreunend gedraaf der olifanten en bovenal uit het gebrul der leeuwen. Het allereerste werk moest dus zijn een hechte schuilplaats te bouwen. De bestaansstrijd drong zich in zijn meest harden vorm aan hen op. Maar toch verloren ze den moed niet, want aan die benarde tijden zou, naar zij hoopten, toch ook een eind komen. Bovendien waren hun gedachten te veel vervuld van de groote gebeurtenis, die steeds meer nabij kwam, de geboorte van hun kindje. Onder hoe verschillende omstandigheden zou dit plaats vinden vergeleken bij wat men zich er vroeger van gedroomd had. Geen schitterend uitzet met de fraaiste en meest smaakvolle kleertjes, versierd met de fijnste kantjes en lintjes, geen wiegje van teer mandenwerk met zacht-getinte gordijnen, geen zorg voor moeder en kind van de bekwaamste doktoren en de meest toegewijde verpleegsters. Het nieuwe lid van het geslacht Greystoke zou met heel wat minder zorg worden omringd dan een zijner voorgangers, maar met des te meer liefde van zijn ouders, wier denken en handelen, geheel vrij van allerlei aardsche beslommeringen, alleen op het heuglijke gebeuren was gericht.

Met energie was Greystoke aan het werk getogen om een zeer primitieve hut te bouwen. Hout was er in overvloed en het weinige gereedschap, dat hem was meegegeven, was juist voldoende om de stammen en takken zoo te bewerken, dat ze gebruikt konden worden om er een schuil- en woonplaats van te maken. 't Was zeer noodzakelijk dat de woning zoo spoedig mogelijk tot stand kwam, want het klimaat was er niet mild, de elementen konden er zich geweldig doen gelden en de wildernis-bewoners toonden een nieuwsgierigheid, die minder aangenaam was en steeds de grootste oplettendheid vroeg. Dan kwamen de wapens goed te pas en menig dier moest zijn bezoek aan het echtpaar Greystoke met den dood bekoopen.

De hut kwam gelukkig vrij spoedig gereed. Zooveel in haar vermogen was had Alice hierbij geholpen, doch haar taak gevoelde ze gekomen, toen de kleine woning was verzezen. Zoo smaakvol als ze dat kon doen wist ze het innerlijke in te richten; weinig stond haar ten dienste, doch Alice bewees, dat men geen rijke meubelen, geen kostbaar porcelein, geen smaakvolle gobelins of schilderijen van hooge kunstwaarde behoeft, zooals ze die vanaf haar jeugd, eerst in het ouderlijk huis, later op het kasteel Greystoke om zich heen had gezien, om een plekje te tooveren, waar 't aangenaam is te pozen en te rusten. Eenvoudig als het uiterlijk, dat evenwel langzamerhand een groote bekoring kreeg door de planten, die er aan alle zijden zich omslingerden, was het inwendige van de hut. De weinige meubelen gaven ook blijk van met slechts luttele hulpmiddelen te zijn vervaardigd. Er was een tafel, een paar stoelen, met moeite was een kast aan een der wanden gemaakt, waar de kleine bibliotheek onder anderen was geplaatst en op den grond was een legerstede van varens gespreid, die met ruwe, dikke planken

bijeen werden gehouden, afgescheiden van het andere deel van het eenige vertrek dat de hut bevatte.

Zoo was een lid van een der machtigste, rijkste en meest geëerde Engelsche geslachten gehuisvest, dat er de voorkeur aan had gegeven zijn heerlijk kasteel, dat hem en de zijnen alle denkbare gemakken bood, voor een langen tijd vaarwel te zeggen en de menschheid te dienen.

Terwijl daar in zijn huis bedienden, tuinlieden, koetsiers, ja wie al niet meer voortleefden zooals in vroeger dagen, toen de Greystoke's steeds aanwezig waren, zwoegde hier hun meester voor de veiligheid en het voortbestaan van zijn vrouw en zichzelf. Hadden ze 't geweten, hoevelen zouden niet mee hebben willen strijden voor deze twee, die voor allen om hen heen slechts goed waren geweest en zoovelen van hunne gelijken, doch dikwijls tevergeefs, een voorbeeld hadden gegeven hoe te handelen jegens hun onderschikten. Noblesse oblige - adel geeft verplichtingen - lord Greystoke en zijn vrouw hadden 't immer zoo gevoeld en er zich naar gedragen. Welk een geweldige ommekeer was er nu voor hen gekomen.

Het leven was zwaar; wel heerschte er geluk in de hut, doch men moest steeds op zijn hoede zijn voor dreigende gevaren. Al gewenden de graaf en de gravin allengs aan veel dat hun in den beginne met afgrijzen vervulde, toch bleef altijd de vrees voor de gevaarlijkste wildernisbewoners, volgens velen de oorsprong der menschen: de anthropomorphe apen. Die groote griezelige vierhandigen, die, door hun nieuwsgierigheid gedreven, herhaaldelijk om de hut zwierven, noopten tot voorzichtigheid.

Emotievolle oogenblikken waren er dikwijls. Op zekeren dag verliet de graaf de hut, gewapend met een bijl. Weer sloop een groote aap in de buurt van de eenvoudige woning en voor Greystoke zich bewust was wat er eigenlijk met hem gebeurde, had het monster hem te pakken. Een strijd op leven en dood begon. Greystoke had aanvankelijk het voordeel gewapend te zijn, doch de aap had al spoedig het wapen aan zijn handen ontrukkt.

Het geroep van den graaf drong tot de hut door. Sidderend en bevend over al haar leden zat daar de gravin, tot voor eenige oogenblikken nog overgelukkig bij het vooruitzicht, dat ze binnen weinige dagen moeder zou worden, nu aan angst ten prooi bij de gedachte dat ze haar beschermer in deze woeste natuur zou verliezen. Maar haar wanhoop gaf haar kracht en eensklaps wist de graaf zich gered. Een schot had weerklonken en de aanvaller was neergeveld.

Die emotievolle oogenblikken bleven voor de gravin niet zonder gevolg en in den nacht werd een zoon geboren. Ver van al de hunnen smaakten de Greystoke's hun oudervreugde. Niemand konden ze deelgenoot maken van hun geluk, slechts de luipaarden buiten de hut hoorden de eerste kreten van hun pasgeboren zoon.

Het leven in de woestenij bleef voortduren, de vurig gehoopte redding bleef uit. Geen schip kwam uit Engeland om hen te halen, geen zeilen waren in de verte te bespeuren, die de hoop op vertrek deden herleven. Het gevaarvolle leven sleepte zich voort maand na maand en van alles om hen heen begrepen ze niets, zagen ze niets, want de grootst mogelijke voorzichtigheid was geboden. Het leven in de oerwouden bleef voor hen vrijwel een gesloten boek en van den strijd om het bestaan, die gestreden werd door de dieren en de planten daar buiten namen ze geen kennis, want hun eigen bestaansstrijd

werd gevoerd in voortdurende overvallen door en aanvallen op de levende wezens rondom.

Zoo bemerkten ze ook niet, dat hun ergste vijanden, de apen, hevig kunnen lijden, ze zagen niet, dat Kerchak, de man van Kala, het hoofd van een troep apen, in een waanzinnigen toestand verkeerde tengevolge van den dood van hun jong, om het leven gekomen bij een val van dertig voet hoogte bij een aanval door een anderen mannelijken aap op Kala gedaan.

Deze menschen, die altijd het eerst aan anderen hadden gedacht, dachten nu alleen aan zichzelf.

Alsof de lijdensbeker nog niet vol genoeg was, werd de gravin ziek en haar ziekbed zou haar sterfbed worden. De kleine Greystoke, de stamhouder van het machtige, rijke geslacht, was nog geen jaar oud.

Die droeve gebeurtenis knakte den levensmoed van den graaf. Nu zag hij geen redding meer en hij uitte dit door slechts weinige woorden in het dagboek, dat ze hadden bijgehouden: „Alice is dood, ons kind schreit om voedsel. Wat moet ik doen?”

Was het wonder, dat het geheele verleden werd doorleefd? Hoe overgelukkig had hij zich gevoeld, toen Alice hem haar liefde had beleden, nadat hij haar had gevraagd zijn vrouw te worden. Mooier, voller was het leven geworden, want nu wist hij, dat dit niet voor hem alleen waarde had. Hoe meer het hem duidelijk werd in Alice een vrouw te hebben gevonden, die zoo in alle opzichten zijns gelijke was, des te grooter werd zijn vreugde.

Alice was mooi, ze was jong, ze was vroolijk en opgewekt, 't waren alle eigenschappen, die John Clayton hadden bekoord, maar 't beste, haar grootste schat was, dat ze een hart bezat, dat warm klopte voor haar evenmensch. Met opmerkelijk kieschheidsgevoel wist zij te voorkomen dat de ondergeschikten een grooten afstand gevoelden tusschen hen en hun meesters. Zoo zag John 't zoo graag, want menschen waren 't, die hem dienden, die voor hem en straks ook voor haar het leven zoo aangenaam en prettig mogelijk maakten en wier bestaan hij op zijn beurt zoo zonnig mogelijk moest doen zijn.

Toen was de dag gekomen van het huwelijk, de dag na welken Alice hem niet meer zou verlaten, altijd bij hem zou blijven. Zijn vreugde had geen grenzen gekend. Nooit had hij eenig berouw gevoeld over den stap, dien hij had gedaan, want Alice was als gravin zichzelf gebleven. Zij liet zich niet voorstaan op de waardigheid, die door huwelijk haar deel was geworden, die haar man alleen aan zijn geboorte had te danken.

Zoo hadden ze steeds zonnige uren doorleefd en menig oogenblikje kwam terug in zijn gedachte als om zijn smart over den slag, die gevallen was, nog te vergrooten.

Hij werd overmeesterd door verdriet toen hij dacht aan het begin, waarvan hij nu het einde beleefde: het regeeringsaanzoek. Ze wilde mee, ze wilde altijd bij hem zijn. 't Had alles zoo mooi geleken en hoe droef werd de werkelijkheid. De moedige vrouw, de liefdevolle echtgenote was het slachtoffer geworden van wat zij als haar plicht had beschouwd. Te hard was dit leven voor haar geweest. Was 't ook eigenlijk voor hem niet te veel? Had hij niet hoofdzakelijk de kracht geput uit de liefde voor zijn vrouw en voor hun kindje? Had dit hem niet levensmoed gegeven en hem sterk gemaakt om het hoofd boven water te houden?

Waarom moest zij, die zoo goed was, worden weggerukt? Waarom mocht zij niet met hem terugkeeren naar het geliefde land, waar ze nog zooveel te doen hadden? Zijn 't dan altijd de besten voor wien 't zwaarste is weggelegd, die het beloofde land niet mogen binnen trekken?

Weer slopen de apen om de hut. Ze gevoelden in den blanke hun vijand, tegen wien zoo menige hunner het onderspit had moeten delven. Die planken en palen hadden hem vaak beveiligd voor hun woede, maar ze haatten dat schepsel dat zich hun meerdere had betoond. Nu stond de deur echter open, nu konden ze binnen dringen en de arme John Clayton werd bij het lijk van zijn vrouw door de apen overvallen. Hij verweerde zich bijna niet en spoedig was hij met zijn vrouw in het rijk der dooden vereenigd. Ook Kala was bij deze aanvallers. Ze ontdekte het kind, aanschouwde het kleine levende wezen en de moeder bemerkte niet, dat dit schepseltje zoo zeer verschilde van dat, wat ze pas kort geleden had verloren. Ze spoedde zich met het kindje heen, sprong er mee van tak op tak en verborg 't knaapje op de plek, waar haar levenlooze baby lag, dat ontzielde lichaampje, dat niet meer reageerde op haar moederzorgen. Met haar dierlijk instinct gevoelde ze dat wat ze weer pas had verworven, leefde en haar moedervreugde kende geen grenzen, toen het kind het voedsel tot zich nam dat het apenjong niet langer van noode had. Maar toch had ook het dier eenig piëteitsgevoel voor zijn doode jong en op de plaats in de kribbe, waar eens de kleine Greystoke zijn eerste rustplaats had gevonden, legde Kala het doode aapje neer.

De hut genoot in 't vervolg geen belangstelling meer van de wildernisdieren. Daar binnen leefde niets meer, het wraakgevoel van de mensch- apen op de wezens, die hen in de natuur het meest nabij stonden, doch die ze als indringers in hun dierenbestaan beschouwden, was gekoeld.

Tarzan, de Aapmensch.

Hoog tusschen de takken van een grooten boom strekte zich het instinct van moederliefde uit tot het teere menschenkind. Honger had hier de afgrond overbrugd en met evenveel liefde als haar eigen jong zoogde Kala den zoon van een Engelschen graaf en gravin, die op zijn beurt met evenveel graagte het voedsel van de forsche aap tot zich nam, als hij 't had gedaan van de teere vrouw, die hem het leven had geschonken.

Het was een buitengewoon merkwaardig verschijnsel, dat een kind van blanke ouders werd grootgebracht door een dier. Maar Kala bemerkte het niet, want zij kon weer liefde geven, waaraan ze zoozeer behoefte had. Zag ze niet, dat dit lichaampje verschilde met dat van haar zoo pas gestorven jong, dat 't teerder was, dat 't zich zoo anders bewoog dan het kleine aapje? De moedervreugde maakte haar blind en als ze al bemerkte dat dit wicht hulpeloozer en zwakker was, dan vergoedde ze dit door grooter toewijding, door meerdere zorgen.

Te midden van de apen groeide het kind op tot een forschen knaap. Zoo spiegelde in hem zich iets af van zijn eerste opvoeding: hij beschikte over de dierlijke kracht van de apen. En deze beschouwden hem als een der hunnen, want met hen sprong hij op en over boomen. Op den jongen drukte zich sterk het stempel van de omgeving, waarin hij werd groot gebracht. De woeste natuur, de wilde plantengroei, de kracht van alle levende wezens om hem heen, 't beïnvloedde alles den opgroeienden knaap. Niet als een menschenkind verzorgd, doch als een dierenjong moest hij al spoedig mee den strijd om het bestaan voeren.

Geen grooter contrast was denkbaar dan tusschen de opvoeding van het jongemensch dat nu in Engeland als graaf Greystoke werd grootgebracht en den werkelijken graaf Greystoke, die geen andere bescherming genoot dan die van de dieren die met hem het wildernis-leven doormaakten. Maar deze verhouding deed een zuivere liefde zonder bij-oogmerken geboren worden. De witte aap Tarzan hield van Kala met alle liefde, die hij zijn eigen moeder slechts had kunnen geven. En Kala was steeds bij haar blank kind, omringde 't met al de zorgen die een apenmoeder haar jong slechts kan toedragen.

Toen Tarzan den leeftijd van tien jaar had bereikt, werden er geen feesten gevierd als 't geval zou zijn geweest, wanneer hij als graaf Greystoke was grootgebracht. Doch voor Tarzan, die in alles op zelfbehoud moest bedacht zijn bij den dagelijkschen bestaansstrijd, was dat een niet minder merkwaardige tijd. Hij had zich uit vezels iets als een touw weten te vervaardigen, waardoor hij met zijn menschelijk vernuft zegevierde op de dieren, die hem omringden.

Hij gevoelde eerst niet hoe zeer hij verschilde van de apen om hem heen, met welke hij was opgegroeid. Tot zijn geluk bleef dit voor hem verborgen. Maar toch waren er verlangens in hem, waarvan hij zich geen rekenschap kon geven. Totdat hij op zekeren dag in het heldere water een verschijning zag, waarover zijn jonge hersenen een en al verwondering waren: Hij was wit en zijn gelaat was niet als dat van zijn moeder Kala. Nu gevoelde hij dat er iets van een andere diersoort in hem was, dat Kala het kind van een ander

ras lief had en dat dit kind Kala al de liefde toedroeg, die het de moeder van zijn eigen diersoort kon hebben geschonken.

Dat was een geweldige emotie voor Tarzan. Het zien van eigen hoofd, dat sterk afweek van dat van Kala, trok het meest zijn aandacht. Het verschil in huidskleur, het feit dat Kala geheel behaard was en hij niet, was hem wel eerder opgevallen, maar 't had toch niet dien indruk op hem gemaakt als de afwijkingen in het gelaat. Tarzan beredeneerde dat alles nog niet bij zichzelf, het dierlijk instinct was alleen nog maar vaardig over hem, zoodat slechts het gevoel sprak. Hij bemerkte ook wel, dat de klanken die er over zijn lippen kwamen, anders waren dan de geluiden, die Kala en haar gelijken uitstootten, maar geen vermoeden was er natuurlijk in hem, hoe die klanken zijn gelijken in staat stelden op de meest fijngevoelige, maar ook op de meest harde manier elkaar hun gevoelens kenbaar te maken. Nergens om zich heen zag hij dieren als hij. Wat was hij dan voor een wezen? Zooals Kala waren er zooveel en van alles wat er om hem heen leefde, zag hij verschillende exemplaren, grooter of kleiner. Maar nimmer had hij een dier ontmoet, dat als enkeling in zijn soort ronddoelde.

Toen kwamen inboorlingen zich vestigen in die streek. Ja, dat waren wezens als hij. Zoo was hij, maar dan wit en niet zwart. En menselijke verlangens kwamen bij Tarzan boven, want hij zag bij die zwarten sommige lichaamsdeelen bedekt. En het verlangen naar die primitieve kleeding kwam ook hem beheerschen. Hij wist van een badenden inboorling de bedekking van het middelste gedeelte van het lichaam weg te nemen en zich daarmee te tooien.

Bij zijn zwerftochten kwam de aapmensch eens bij de hut, eertijds door graaf Greystoke en zijn vrouw opgetrokken. Hij kon niet vermoeden, dat dit het plekje was, waar hij eens het levenslicht had aanschouwd, dat hier eens teere vrouwenarmen hem tegen een blanken boezem hadden gedrukt. Want Kala had geen woorden om hem dit mee te deelen, om hem te vertellen, dat hij niet haar kind was, doch door haar geroofd om zich het moedergeluk weer deelachtig te doen worden, nadat haar baby was gestorven. Nieuwsgierig maar vreesachtig drong hij er binnen. De geraamten op den grond ontstelden hem, maar de belangstelling in zooveel vreemde dingen behield de overhand. Uit de boeken eens voor zijn eigen toekomstig onderricht meegenomen, kreeg hij nu kennis van veel wat hij in zijn omgeving niet zag. Hij vond er het boek, waarin hij bij A de beeltenis van Kala zag en bij M die van zichzelf.

Hij speurde verder en vond een mes. Een mes, waaraan hij zich bezeerde, waarmee hij splinters van de kasten sneed. O, dat was een voorwerp voor zelfverdediging! En dit wonderlijke wapen zou van den zwakken knaap de meerdere van alle wilde beesten maken.

Van nu af was hij de schrik van de dieren en van de inboorlingen, die hij met groot genoegen plaagde en angst aanjoeg. Later kwam de jonge Tarzan in aanraking met Binns. Deze bracht hem de onthulling van veel wat hij vermoedde dat zoo zijn moest. Van Binns leerde hij 't bestaan van talloze dingen, van Binns vernam hij den oorsprong van zijn geboorte, door Binns wist hij, dat de hut, waar hij zoo menig voorwerp had gevonden dat hem tot leeren en nadenken had gebracht, voor hem een heiligdom was, dat hij daar toefde met de overblijfselen van zijn ouders. Binns leerde hem zijn

moedertaal, onderrichtte hem in lezen en schrijven. Maar het plan dat hij met den eenvoudigen vrind van zijn ouders wilde volvoeren: gaan naar de landen der blanke menschen, dat zou op het laatst nog worden verstoord.

Weer braken jaren aan, dat Tarzan de eenige blanke zou zijn in deze woestenijen. De inboorlingen waren hem tot vijanden geworden, want ze hadden hem ontroofd wat hem in deze omgeving het liefste was, zijn pleegmoeder, die, met voorbijzien van alle onderscheid tusschen hen beiden, hem met al de liefde die in haar was, had grootgebracht.

Reeds was Tarzan volwassen en een toonbeeld geworden van kracht, toen hem dat vreeselijke overkwam. Hij was er getuige van, dat zijn apenmoeder door de vergiftige pijlen van Kulonga, het hoofd van een der negerstammen, doodelijk werd getroffen. Als een wild dier, overmeesterd door zijn smart, viel Tarzan op het lijk aan. Nooit zal een moeder meer betreurd zijn, dan Kala door Tarzan. Hij huilde zijn leed uit en zwoer wraak aan wie hem het liefste, het dierbaarste, hadden ontnomen. De natuurmensch kwam het meest in opstand tegen het lage van den moord. Hij was niet sentimenteel, daarvoor had het leven in de wildernis gezorgd. Gevochten had hij met de dieren, gedood had hij ze zelfs, maar nooit zoo, dat zijn tegenstanders door den afstand niet tot verweer in staat waren. Tarzan achtervolgde den moordenaar van Kala. Van boom op boom, van tak op tak sprong hij, waardoor hij den voorsprong, die Kulonga op hem had, doch die zich een weg moest banen door de wildernis, geheel te niet deed. Hij greep den robusten neger aan en in een geweldigen strijd, een gevecht van mensch tegen mensch doodde hij hem.

Maar Tarzan had ook zijn vrienden. Vrienden die niet wisten van lage listen en kuiperijen, waarvan zelfs de inboorlingen niet onkundig zijn. Dat waren de dieren in de wildernis, die hij met zijn machtige stem tot zich wist te trekken. Daar was Tantor, de olifant, zijn boezemvriend, met wien hij zoo menige wandeling had gemaakt, die voor hem een weg baande langs te dichtbegroeide paden, die hem als hij vermoeid was, dikwijls had teruggevoerd naar de plaatsen waar hij te midden van zijn vrienden bij voorkeur verbleef.

Doch niets schonk Tarzan meer bevrediging sinds hij wist zijn gelijke in de omgeving niet te vinden. Hij was niet als al die levende wezens om hem heen en in hem kwam de drang te zien, wat hij uit zijn boeken had geleerd, wat hij daarin had zien afgebeeld.

„Tarzan is geen aap. Hij is ook niet als de menschen hier. Hun wegen zijn niet zijn wegen,” placht hij tot zichzelf te zeggen.

Dan, oordeelde hij, moest hij ook een andere levenswijze leiden.

De menschelijke rede was reeds lang vaardig over hem geworden en ook menschelijke gevoelens. Hij begreep, wat zijn ouders moesten hebben geleden en zijn piëteitsgevoel deed hem het fijne met diamanten versierde medaillon van zijn moeder om zijn mannelijken hals hangen.

En toch, Tarzan behield iets over zich van de schuchterheid van de meeste wezens, die in de natuur opgroeien. Toen daar op zekeren dag een sloep aan wal kwam, waaruit eenige mannen en vrouwen stapten, was eensklaps verdwenen het verlangen om zich tot zijn blanke medemenschen te begeven. Hij dacht slechts aan zichzelf en aan wat hem dierbaar was. Als ze toch maar niets meenamen van hem! En met gebrekkige drukletters, die hij uit zijn

boeken had geleerd, schreef hij met houtskool op een stuk papier: „Dit is het huis van Tarzan de dierendooder. Raak de dingen die Tarzan toebehooren niet aan. Tarzan waakt.”

Daarop sloop hij naar zijn verdekte stellingen boven in de boomen van waaruit hij nauwkeurig kon gadeslaan, wat er gebeurde op de plek, die na zijn ouders nu hem behoorde.

Wat er met Binns geschiedde.

Binns was vele mijlen zuidelijk van de plaats waar de graaf en de gravin aan land waren gezet, in de sloep komen aandrijven. De landstreek was al even weinig aantrekkelijk; slangen en kaaimannen waren de eerste levende wezens, die hem verwelkomden.

De geweldige inspanning om alleen roeiend den grooten afstand van het schip naar den oever over het wijde zee-oppervlak af te leggen en daarbij het gemis aan voedsel hadden den stoeren zeeman uitgeput. Nauwelijks aan wal viel hij in onmacht en zoo werd hij gevonden door inboorlingen, die niet ver van deze plaats hun kraal hadden.

In dit inboorlingendorp werd Binns gebracht en hij leefde er vreedzaam en kalm, evenmin als zijn verzorgers zich bewust van het naderend gevaar.

Korten tijd na de landing van Binns kwamen aan de kust de vaartuigen van de Arabieren, die hier slachtoffers kwamen zoeken voor hun slavenhandel en daardoor de doodsvijanden der inboorlingen waren. Hoe menige troep negers hadden ze op deze plek gevangen gemaakt en voor goed geld aan de plantagehouders aan de andere zijde van den oceaan overgedragen. Veel gevaar was er voor hen niet bij de onderneming, want de vergiftige pijlen van de negers moesten 't afleggen tegen hun vuurwapenen, die verder droegen, en elke klopjacht eindigde met de gevangenneming van een aantal ongelukkige stakkers, die een hard lijden tegemoet gingen. Dan werden door deze Arabieren, die nooit zouden vergeten voor ze hun menschonterenden arbeid aanvingen, zich op hun wijze voor hun God te verootmoedigen, mannen en vrouwen met kettingen en touwen en zware houten jukken op de schouders aan elkaar gebonden. Ten prooi aan een onverdraaglijke warmte, gekweld door honger, dorst, ellende en wanhoop, werden de ongelukkigen door hun onbarmhartige beulen voortgesleept. Wanneer ze deze onmenselijke behandeling niet konden doorstaan en door uitputting neerstortten, maakte een speer een einde aan hun lijden en slechts hun verbleekt gebeente gaf na jaren den gruwelijken lijdensweg aan.

De aanval van de slavenhandelaars op het dorp, waar Binns zijn krachten had teruggekregen, was verwoeder dan ooit te voren. Bij tientallen werden de negers na een hevig gevecht, waarbij de Arabieren druk gebruik maakten van hun geweer, zoodat het dorp door de kruitdampen niet meer te onderscheiden was, gevangen gemaakt. Ook Binns werd ontdekt. Zijn lijden werd nog erger dan dat van de negers, want uit haat tegen de Engelschen, die den slavenhandel trachtten te beletten, verheugden zich de Arabieren een christen te kunnen martelen.

Vele jaren zou dit lijden van Binns duren, maar eindelijk wist hij aan de Arabieren te ontsnappen. Een verwoedde achtervolging was zijn deel, doch ditmaal was hij gelukkiger en na veel emoties kreeg hij zijn vrijheid terug.

Nu begon zijn zwerftocht naar de plaats waar meer dan een tiental jaren geleden de Greystoke's waren geland. Met veel moeite baande hij zich een weg door de oerwouden en 't gelukte hem ten slotte de plaats te ontdekken. Hier richtte hij zijn schreden naar de hut, waarin hij vermoedde zijn oude vrienden te zullen terugvinden. Doch geen geluiden hoorde hij, geen menschelijke stem drong tot hem door. Zouden ze verlost zijn uit hun

ballingschap? Zou een voorbijvarend schip hen hebben opgenomen?

Hij opende de deur, maar verplet stond hij bij wat daarbinnen was te aanschouwen. Geen woord kwam over zijn lippen, hij trilde op zijn beenen en met moeite stamelde hij eindelijk eenige woorden.

„Zouden zij gestorven zijn met de gedachte, dat de oude Binns zijn belofte tegenover hen niet gehouden heeft?

Beurtelings staaarde hij naar de drie geraamten en weer dwaalden zijn blikken door de hut. Hij vond er ook op de bladen van een boek vingerafdrukken.

„Dat is de afdruk van een kinderhand... Dat moet van hun kind zijn!”

En deze vondst ontlokte hem een nieuwe belofte.

„Ik kon mijn woord tegenover u niet gestand doen, mevrouw, voor het te laat was. Maar ik zal uw kind zoeken en het mee naar Engeland nemen.”

De vele indrukken waren voor den door zijn zwerven en lijden toch reeds verzwakten Binns te machtig geweest en hij viel in onmacht.

Zoo vond hem de zoon van John Clayton en zijn gemalin Alice, die al die jaren onder de apen zijn bestaan had gesleten. Daar stond Tarzan tegenover den weldoener zijner ouders.

Zijn schuchtere apennatuur kreeg eerst de bovenhand; hij schrok toen daar beweging kwam in het wezen op den grond, in die gedaante, die zooveel overeenkomst met hemzelf vertoonde. Het natuurlijk instinct tot zelfverdediging, zoozeer ontwikkeld in de oerwouden, werd in hem wakker en zijn eerste opwelling was zijn tegenstander te dooden. Maar slechts een kort oogenblik duurde dit, toen begon het bloed te spreken en schuchter naderde hij den man, die daar ter neder lag. Hij streelde zijn armen en die zachte aanraking riepen in den aapmensch den mensch wakker.

Door Tarzan's goede zorgen herkreëg Binns zijn krachten en Tarzan schonk zijn geheele vertrouwen aan zijn eersten menschelijken vriend. Binns op zijn beurt beijverde zich om Tarzan duidelijk te maken, wie hij eigenlijk was. Eindelijk zou de tijd komen, waarop Binns zijn laatste belofte kon vervullen: samen met Tarzan zou hij zich op weg naar Engeland begeven.

Het samenzijn met Binns was voor Tarzan van onschatbaar gewicht. In hem sluimerden steeds menschelijke verlangens en nu kwam door dezen eenvoudigen zeeman, die voor den jongen bewoner der oerwouden als een profeet was, veel onbegrijpelijks tot klaarheid. Hij kreeg nu kennis van het verschil tusschen hem en alles wat hem omringde. De eerste zorgen van den ouden Binns waren den jongen de taal te leeren, die eens die van zijn vader en moeder was geweest. Met geduld en volharding moest dit werk verricht, maar de toewijding, waarmee deze leermeester ten opzichte van zijn leerling was bezielde, verrichtte wonderen.

Toen eerst kon Binns Tarzan mededeelen wat hem op het hart lag. Hij onthulde hem het verleden en vertelde hem, welk een gewijde plek voor hem, Tarzan, deze hut was, dat hij hier met de geraamten samen was, met de overblijfselen van zijn ouders.

Eerst begreep de jongen niet alles wat hem werd verteld. 't Was teveel voor zijn eenvoudige geest om al deze mededeelingen te verwerken. Maar had hij zijn kracht, zijn forschen bouw door zijn opvoeding te midden der wildernisdieren en door de zorgen van Kala verkregen, de heldere geest, het groote verstand, de kennis en begaafdheid van zijn vader en moeder verloochende

zich ook niet en na een moeilijk begin had Binns in hem een vluggen leerling. Hij begon in te zien, wat die twee mensen, bij wier overblijfselen hij nu al eenige jaren had geleefd, voor hem waren geweest. Een groote toewijding kwam bij hem boven voor hen, wier lijden hij in den beginne had meegemaakt. Hoelang, dat bleef hem een raadsel.

Meer werd er nog van Binns vereischt voor hij zijn laatste belofte, afgelegd bij de overblijfselen van den graaf en de gravin, in vervulling kon brengen.

Hij leerde daarom Tarzan de beginselen van lezen en schrijven, waarvoor hem de boekjes ten dienste stonden, die ook de gravin voor dit doel had bestemd. Zou de moeder in haar laatste levensuur nog hebben vermoed, dat haar zorg voor de toekomst van haar kind niet vergeefs was geweest?

Een enkele maal toefde Binns wel met zijn gedachten in het verleden, maar meer richtten zich deze naar de toekomst. Wat deze brengen zou, achtte hij van veel grooter gewicht. Zijn taak was niet licht, want wat wist hij, Binns, van de kringen, waaruit deze jongen stamde. Maar 't deerde hem weinig; als hij hem eerst maar in Engeland had gebracht. Met hoeveel vuur kon Binns Tarzan vertellen van die wereld, waarvan deze 't bestaan door de plaatjes in zijn boeken vroeger reeds was geopenbaard. Daar was nu iemand, die deze wondere wereld met al haar vreemde dingen van nabij kende!

Was 't wonder dat Tarzan zich aan zijn nieuwen metgezel in deze woestenijs hechte?

De streek waar Tarzan verbleef, had in den loop der jaren verandering ondergaan, want negerstammen, verontrust door de herhaalde overvallen der Arabieren, waren Noordwaarts getrokken. De slavenhandelaars hadden dit spoor gevolgd en al spoedig ontmoetten Binns en Tarzan deze Arabieren. Deze, belust op blanke slaven, begonnen een achtervolging, doch Tarzan wist zich door een vlucht over boomen hieraan vlug en gemakkelijk te onttrekken. Voor Binns werd de strijd op zelfbehoud moeilijker. Wat Tarzan door de natuur was eigen geworden, was hem onmogelijk, doch het geluk diende hem, want aan den oever vond hij een kano en wist zoo te ontkomen.

Na ongelooflijke moeilijkheden slaagde Binns er in Engeland te bereiken. Daar was zijn eerste gang naar de familie van John Clayton, naar hen, die nu als graaf en gravin Greystoke, in den waan verkeerend dat van het oude geslacht niemand was overgebleven, op het adellijke kasteel verblijf hielden.

Binns werd er voorkomend ontvangen, doch van zijn verhaal geloofde niemand iets. Wel dat graaf Greystoke en zijn gemalin dood waren, maar wat hij verder beweerde:

„De jongen... in Afrika... kunt u hem vinden!”

„Och kom, malligheid! Wiens jongen zou daar te vinden zijn?”

„Van hem, die naar Afrika ging... met zijn vrouw... en daar stierf... John Clayton's jongen...”

Hortend en stootend was 't er uitgekomen. Welk een emotie reeds om dit te vertellen, maar hoeveel moeilijker werd dit nog door de twijfel en tegenspraak.

Doch de nieuwe gravin schonk meer aandacht aan de woorden, dan ze wilde doen blijken. Ze gevoelde dat hier gevaar dreigde. Als die man eens de waarheid sprak? En dat deed hij, dat zei haar een stem in haar binnenste. Hier moest gehandeld voor eigen veiligheid. Vriendelijk en voorkomend, zijn, vooral niets laten blijken.

't Was zoo gemakkelijk niet om de goederen van de Greystoke's in bezit te houden. Dat het personeel steeds bij voorkeur sprak over graaf John en z'n vrouw Alice, die altijd zoo goed, zoo voorkomend en zoo lief waren geweest jegens allen, och, dat deed minder ter zake. 't Werd den nieuwen bewoners wel met bijbedoelingen herhaaldelijk verzekerd, maar daar trokken ze zich niet veel van aan. Hun velletjes waren niet bijzonder dun en konden best tegen speldeprikken, als die welke de bedienden graag toedienden. De gedragingen van de nieuwe meesters zouden er niets door veranderen. Die menschen waren geschapen om te dienen, als ze 't niet deden, zooals van hen verlangd werd, konden ze er van overtuigd zijn een behoorlijke afstraffing te krijgen, stond 't hen niet aan, dan konden ze heen gaan en daarmee basta. Met John en Alice had men niets meer te maken, die waren dood en de telegrammen hadden 't gemeld, alleen wrakhout was aangespoeld. Zij hadden dus hoogstwaarschijnlijk de haaien tot voedsel gediend.

Dat was de opvatting van haar, die de teugels op Greystoke in handen hield, doch niet iedereen dacht zoo. Er waren er, die, zoolang niet officieel den dood van John Clayton en zijn vrouw was vastgesteld en bewezen dat er geen kind uit dit huwelijk was, hoopten op den terugkeer der oude meesters. De mannen van de wet waren mede niet gemakkelijk te vermurwen om de noodige stappen te doen, die de nieuwe bewoners tot de rechtmatige eigenaars zouden verklaren.

Als een donderslag bij helderen hemel kwam daar deze zeeman op het kasteel binnen vallen om de geringe hoop, die er was, te vernietigen. Weg al de illusies van een leven-tot-het-einde in overvloed! Maar dat mocht niet, dat moest verhinderd worden. Niemand, die hechte aan het geloof van het in-leven-zijn van John Clayton of een afstammeling van hem mocht dezen man ontmoeten. Wanneer het gerucht verder doordrong, was er niets meer aan te doen. Het minste zou al zijn, dat een onderzoek werd verlangd en als dan eens de nazaat van John en Alice in Engeland zou terugkeeren....

Kalm nadenken, geen overijlde besluiten nemen, want wat ondernomen werd, moest afdoende veiligheid brengen. Bovenal mocht niemand iets merken van een misdadigen toeleg, integendeel moesten, wie nu eenmaal door den ongelukkigen samenloop van omstandigheden van het gebeurde op de hoogte konden zijn, overtuigd worden van de beste bedoelingen om alles tot een goede oplossing te brengen. Tijd gewonnen, veel gewonnen en als 't nu maar eerst zoover was, dat Greystoke was overgedragen, dan zou de zoon van John in dien tusschentijd ook wel vergeten zijn. En mocht die akelige historie dan toch nog eens worden opgerakeld, dan konden wel zooveel gelden bijeen zijn gehaald, dat al mocht dan de waardigheid verloren gaan, de niet schitterende finantieele toestand der huidige bewoners gered was.

Dit alles overwogen hebbende, had de douairière haar besluiten genomen.

Ze belde haar zoogbroeder, dr. James Martin, den eigenaar van een slecht-befaamd sanatorium op, vertelde hem wat ze vernomen had en dat een uitgeputte zeeman 't haar was komen vertellen. Hij zou er wel meer van hooren en met haar liefste stemmetje, dat aan ieder met voldoende menschenkennis oogenblikkelijk haar valschen toeleg zou hebben verraden, voegde ze er aan toe, dat ze met den armen braven man zou komen, die goed verzorgd moest worden en dat omtrent den jongen spoedig maatregelen moesten worden getroffen.

Met Binns ging ze naar dr. Martin. De eenvoudige zeeman vermoedde geen kwaad, dacht slechts aan zijn herstel om zoo spoedig mogelijk zijn aandeel te nemen in het zoeken naar John Clayton's zoon.

„Deze goede vriendelijke dokter zal je hier houden, tot je geheel hersteld bent,” zeide hem de gravin.

Doch Binns wilde niet lang blijven en allerminst hier worden opgesloten; hij wenschte spoedig heen te gaan. Het verdere onderhoud deden bij Binns kwade vermoedens opkomen. Hij had gemeend, dat hij slechts weinige dagen hier behoefde te toeven, overtuigd zijnde ook, dat zijn krachten spoedig zouden weerkeeren. Doch zijn beschermster sprak van geen haast! Ja, 't had juist wel haast! Wanneer hij lang moest blijven, wilde hij direct maar de inrichting verlaten en elders eenige dagen uitrusten om op verhaal te komen. De daad bij het woord voegende, begaf hij zich naar de deur, waardoor hij het vertrek was binnengetreden.

Toen kwam de ware bedoeling tot uiting, bedienden kwamen toegesnel, overmanden Binns, die in een cel, als die waarin gevaarlijke krankzinnigen hun dagen slijten, werd opgesloten.

Binns was onschadelijk gemaakt.

Het „nieuwe” geslacht Greystoke.

Cecil Clayton, het waardige lid van het geslacht Greystoke, dat met nietsdoen en brassen den tijd doorbracht, gevoelde geen oogenblik het denkbeeld in zich opkomen verandering in zijn leven te brengen. Wanneer hij niet in de hoofdstad zijn tijd vermorste, was hij steeds in „Het grijze Paard” te vinden en de waard was op zoo'n klant niet weinig gesteld. Want al was hij driekwart van den tijd, dat hij er vertoefde, sterk onder den invloed van den alcohol, toch was 't voor de herberg een ding van belang, dat een broer van graaf Greystoke er dikwijls kwam. 't Gaf „cachet” aan de zaak.

Bovendien was er nog een reden, waarom de sluwe herbergier op dit bezoek gesteld was. Clayton gevoelde, als hij de smaak van alcohol te pakken had, ook veel voor het vrouwelijk element. Je kon nooit weten, hoe z'n dochter Ann, slim en listig als hij zelf en bovendien niet zoo op een goeden naam gesteld of ze bemoeide zich meer dan gewenscht was met de mannelijke bezoekers, van die eigenschap van Cecil partij zou weten te trekken. De omgang met dezen Clayton had Ann reeds menig cadeautje opgeleverd en papa Moran zag hierin zoo weinig kwaad, dat hij zijn dochter herhaaldelijk aanmoedigde. Dat het geld voor de drinkgelagen steeds geleend werd, wist men in „Het grijze Paard” niet. Cecil Clayton heette immers rijk evenals zijn broer, graaf Greystoke.

Op een avond, dat Cecil weer eenigermate zijn geestelijk en lichamelijk evenwicht had verloren, achtte papa Moran het tijdstip goed gekozen zijn slag te slaan. Toen Clayton weer blijk gaf op Ann's gezelschap prijs te stellen, moedigde de herbergier zijn dochter aan en besluisterd door den oude, die zichtbaar genoeg beleefde van het onderhoud, begon Ann haar spel van kat en muis met Cecil. Beurtelings aanhalend en afstootend wist zij haar aanbieder steeds meer in haar netten te verstrikken.

Een beetje onvast ter been was Clayton opgestaan. Gevaar voor de zware meubelen in de landelijke herbergzaal was er niet. Mocht het edele lid van het adellijke geslacht zich niet staande kunnen houden en ergens neerploffen, wat er om hem heen stond was wel zoo solide, dat 't onder het gewicht van Cecil's lichaam niet zou bezwijken.

Hij richtte zijn schreden naar een bank om een hoek. Met zijn knippende oogen had hij Ann beduid dat hij haar daar naast zich wilde hebben. Maar Ann gaf zich zoo grif niet gewonnen. De oude Moran beduidde haar niet op zich te laten wachten, doch Ann's taktiek was een andere. Niet te vlug toehappen; veel beter is 't zich wat te laten bidden. O, zij kende de mannen, vooral de soort waartoe Cecil Clayton moest worden gerekend. Ze zou hem wel vangen, maar overhaasting was niet goed, dan liep alles mis. Vader begreep alles niet zoo precies, daarvoor moest je een vrouw zijn.

Ten slotte zette ze zich bij Cecil. Niet direct ingaan op al de dwaze invallen van dien man! Hij moest 't als een heele gunst beschouwen, wanneer ze zijn grappen waardeerde.

De oude kroegbaas begreep haar toeleg. Razend handige meid toch! Hij herkende in haar *zijn* dochter; gladder, geslepener nog was ze. O, hij twijfelde er niet aan, ze zou er wel in slagen Cecil Clayton te vangen.

Even luisteren, even om 't hoekje van den wand gaan staan om toch vooral

te genieten van elk woord, waarmee Ann Cecil meer en meer in het nauw bracht. Straks kon hij niet terug, zou hij wel genoodzaakt zijn Ann tot zijn vrouw te vragen. Wat kon die meid toch drommels goed een houding aannemen, alsof ze zich te fatsoenlijk achtte voor Clayton's liefdesbetuigingen.

„Je bent een verduiveld lollige meid, Ann. Ik zou best zoo'n vrouw willen hebben....”

„Ja, een verduiveld lollige meid vind je me.... maar je zou niet met mij durven trouwen..... met een kellnerin!”

Dat werkte op den door alcohol en liefde verhitte Cecil als olie op het vuur. Met Ann in zijn armen ging hij naar 't midden van de groote gelagkamer en met luide stem leverde hij het bewijs, dat Ann hem verkeerd beoordeelde.

„Hallo, allemaal! Drink op de gezondheid van mijn toekomstige vrouw! Ik zal je laten zien, Ann, of ik niet durf!”

Dat was 't juist wat Ann had gewild: zij de vrouw van den rijken Cecil Clayton.

Maar Cecil ervoer al spoedig, toen hij met de herbergiersdochter in den echt was getreden, dat 't Ann niet om hem was te doen, maar om zoo „hoogerop” te komen. Een oorbaar middel in dezen, waar het slachtoffer al 't mogelijke deed steeds dieper te zinken. Ann bleef in alles de kellnerin en zelfs uiterlijke beschaving was haar langen tijd vreemd. Cecil gevoelde dra de nadeelen van het heerszuchtig karakter van zijn vrouw.

„Zelfs een kellnerin kan moeder zijn van een toekomstigen graaf Greystoke”, voegde ze hem eens toe, doelend op de mogelijkheden van een kinderloos huwelijk van John Clayton en Alice.

Had ze een voorgevoel, dat dit nog eens gebeuren zou? Het lezen in de scheepstijdingen van de schipbreuk van de „Fuwalda”, waarbij de broer en schoonzuster van haar man om het leven waren gekomen, veroorzaakte bij haar geen droefenis, doch ontlokten haar de triomfantelijke uitroep: „De kellnerin is nu gravin Greystoke... hoe vind je dat?”

Vele jaren gingen voorbij. Cecil Clayton, die als graaf Greystoke na den vermoedelijken dood van zijn broeder zijn intrek in het kasteel had genomen, ondervond al gauw de nadeelen van zijn losbandig leven en overleed weinig jaren na zijn huwelijk. Zijn zoontje William, het kind van de kellnerin, was dus inderdaad graaf Greystoke geworden. Het nieuwbakken graafje werd vertroeteld en verwend, want, zoo meende Ann, een graaf moest toch minstens in alles zijn zin hebben. De finantieele toestand van Cecil Clayton was, dat wist Ann nu wel, verre van schitterend geweest, en al waren er veel bezittingen van het geslacht Greystoke, waarover Ann niet kon beschikken, zoolang de dood van John Clayton en Alice en van mogelijke nakomelingen niet onomstootelijk vaststond, toch waren er genoeg inkomsten om met de vele lakeien en verdere vrouwelijke en mannelijke bedienden op royalen voet te leven.

Het was eigenlijk Ann's eenige tegenvaller geweest in haar huwelijk dat Cecil geen geld bleek te bezitten. Overigens was alles haar meegelopen, zelfs het kasteel had ze betrokken en ze heerschte er alsof ze daar altijd gezeteld had. Trouwens dat ze eenmaal met haar zoon over de bezitting zou beschikken, was voor haar aan geen twijfel onderhevig. Dat zoo'n ellendige

notaris haar nu niet behulpzaam wilde zijn om de vaste eigendommen op haar zoon over te dragen. Wat de grond opbracht kwam haar ten goede, de pachten leverden ook flink wat op, maar ze zou zoo graag zelf een flink bedrag willen opnemen op de landerijen en gebouwen. 't Was toch zoo gemakkelijk, wanneer men zich finantieel kan roeren. Het leven werd duurder nu William groter werd en 't was dus de vraag of de inkomsten voldoende zouden blijven. Vroeger hadden de Greystoke's het er wel meegedaan, maar ze waren ook zoo buitengewoon eenvoudig, wisten zoo weinig hun stand naar buiten op te houden, dat 't Ann niet verwonderde. Neen, voor haar was dat toch wat al te simpel. Je moest laten blijken hoe rijk je was, dan kwam het aanzien van zelf.

Voor Ann een heel begrijpelijke redeneering, want van het geslacht Greystoke werd thans zeer weinig notitie genomen, omdat 't land en volk geen diensten meer kon bewijzen. Er was geen reden meer, zooals vroeger, om aanraking te zoeken met deze adellijke familie.

William werd op overdreven wijze met zorgen omringd en de vele opdrachten maakten het leven voor de bedienden haast ondraaglijk. Een belangrijke dag was het, toen het knaapje zijn tienden verjaardag vierde en Ann, douairière Greystoke, herdacht dezen dag met grooten luister. Dat zijn afkomst zich niet verloochende, och, wie lette daar nog op.

Toen kwam eensklaps de voor Ann vreeselijke mare, dat er een kind van den echten graaf Greystoke in leven was. In voortdurenden angst sleet ze de verdere jaren, want als Binns, die nu wel veilig was opgeborgen, toch nog gelegenheid kreeg te spreken, dan was al die glorie voorbij.

William was twintig jaar geworden. Een grof en ruw wezen, een waardig afstammeling van Cecil en z'n vrouw was hij niettegenstaande alle zorg om het tegendeel te bereiken, gebleven. Ann's plannen waren om hem rijk getrouwd te zien. De finantieele toestand was door het weelderige leven minder gunstig geworden en waar de notaris beslist geen hypotheek wenschte te geven op de onroerende goederen en verkoop van de roerende goederen mede verboden was, moest op andere wijze in den geldelijken nood worden voorzien. Spoed was in dezen gewenscht, want als graaf Greystoke bestond voor William de kans op een rijk huwelijk; kwam ooit John's zoon opdagen dan was deze verkeken.

Zoo had Ann op het kasteel den rijken professor Porter doen introduceeren. Niet omdat ze zooveel voor wetenschappelijke mannen gevoelde, maar omdat Porter een liefvallige dochter bezat. Met zijn Darwinistische theorieën verveelde hij de douairière geweldig, ze begreep er niets van en had 't veel te druk met bespoediging van het huwelijk van haar zoon.

De appel valt echter niet ver van den stam en William was een echte zoon van zijn vader. Hij gevoelde minder voor Jane Porter dan voor een der dienstmeisjes en een geheime correspondentie hielp hem bij zijn afspraakjes. Van Lizzie had hij nu weer een briefje ontvangen met weinige doch veelzeggende woorden: Kom om kwart over vier in de linnenkamer. Ik heb den sleutel.

Een kwade zijde was 't voor William, dat hij niet alle op avontuurtjes beluste dienstmeisjes te vriend kon houden.

Ann zette onverdroten haar pogingen voor een huwelijk voort. Aan prof.

Porter zond ze een invitatie van den volgenden inhoud:

„Ann Clayton, gravin Greystoke, heeft hierbij het genoegen U uit te noodigen op den 23sten September a. s. om 10 uur op het kasteel Greystoke aanwezig te zijn, daar ze gaarne nader met Miss Jane Porter kennis zou willen maken.”

Op die manier zou ze William voor een voldongen feit stellen, want nu bracht ze hem andermaal tegenover Jane en ze liet hem haar bedoeling met een nieuwe uitnodiging duidelijk gevoelen.

„Telkens wanneer we die rijke Amerikanen ontmoetten, heb je de gelegenheid om Miss Porter ten huwelijk te vragen, laten voorbijgaan. Ik verwacht nu, dat ik je verloving op het te geven bal kan bekend maken,” zeide ze tot haar zoon bij gelegenheid dat de zaak weer ter sprake kwam.

Het bal kwam, maar William dacht er niet aan mama's wenken op te volgen. In zijn portefeuille had hij een andere uitnodiging; namelijk die van Lizzie. En te midden van de feestvreugde verliet hij de zaal, doorschreed met lange passen de monumentale hal, snelde de trap op en zat weinige minuten later in een teeder tête-à-tête met Lizzie in de linnenkamer.

De professor verveelde Ann weer met zijn beweringen, dat wij allen van de apen afstammen, maar ze lette zoo weinig mogelijk op diens doordraverij.

De jaloezie deed intusschen ook haar werk en toen Ann William niet bij Jane ontwaarde, kreeg ze den wenk maar eens in de linnenkamer te zien.

Hoogst onaangenaam verrast was William door de verschijning van zijn moeder. Natuurlijk was Lizzie de schuldige en 't slot van veel gekijf, waarbij Ann weer in alles de dochter van Moran bleek, was dat Lizzie werd weggestuurd. Doch deze wist te goed wie ze tegenover zich had.

„Zooveel bijzonders ben jij ook niet... mij de deur uitgooien zonder getuigschrift... dat kun je... maar iedereen weet wel, dat je maar een kellnerin geweest bent!”

Nog grooter woede bij Ann, die Lizzie de deur uit wierp. En zich tot William wendend om hem vooral het onverantwoordelijke van zijn gedrag te toonen:

„Drommels, als die dwaas van een Binns, die in het sanatorium zit, zijn geschiedenis zou vertellen, zouden we geruïneerd zijn. En toch zet jij millioenen op het spel voor een dienstmeisje.”

„Wees maar gerust, moeder, ik zal de millioenen trouwen,” gaf William met cynische kalmte ten antwoord.

Deze woorden waren door de aan de deur luisterende Lizzie opgevangen en ze zwoer wraak. Onmiddellijk ging ze naar het sanatorium, waar ze zich als een familielid bij Binns toegang wist te verschaffen. Ze vertelde hem, wat ze wist en ontvluchting werd voorbereid. Het geluk was hun dienstig, want de persoon met de bewaking belast, was in slaap gevallen.

Dra kwamen ze op het kasteel.

Voor Ann scheen alles saam te spannen, want kort te voren was notaris John Vancouver gearriveerd om haar andermaal te beduiden, dat 't niet mogelijk was hypotheeken te verstrekken.

„Mevrouw, uw rechten zijn nooit absoluut bewezen. Wanneer John Clayton in leven zou zijn, zou hem het landgoed onbezwaard moeten worden overgegeven.

Doch Ann voelde zich nu zeker van haar zaak en had haar hooghartigheid en trots herkregen.

„Ik verwacht dat ik op dit bal de verloving van mijn zoon zal kunnen bekend maken. Dan zullen we geen financiële moeilijkheden meer hebben,” antwoordde ze.

Daar kwam Binns, door Lizzie binnengeloodst, in de zaal en stormde op Ann af.

„Dit keer zul je me niet zoo gemakkelijk kwijt worden. Ik zal die menschen hier vertellen van.... van John Clayton's zoon in Afrika,” snauwde bij de pseudo-gravin toe.

En hij vertelde daarop alles wat er met de „Fuwalda” was gebeurd en wat hij van den zoon van graaf en gravin Greystoke wist.

Onderwijl duurde het bal voort, maar twee menschen begrepen, dat hier iets ernstigs gebeurde. De eene was William, die eensklaps geweldig veel voor een huwelijk met de rijke Amerikaansche gevoelde, de andere was Jane, die voor deze veranderde houding niet onmiddellijk een verklaring wist te vinden.

Maar de emoties hadden William bij zijn aanzoek onhandig gemaakt, hij, die anders tegenover vrouwen nooit om de juiste woorden behoefde te zoeken.

„Mijn moeder is zeer gesteld op ons huwelijk... dat wil zeggen... ik bedoel.... ik ben er zeer op gesteld.... begrijpt u?”

„Ik ken u nog niet lang genoeg, graaf Greystoke. U moet mij eenigen tijd geven om over uw voorstel na te denken,” weerde Jane af.

Dat was 't slot van het onderhoud na een wandeling gedurende het bal in het lommerrijke park van het kasteel.

Ann had haar plan gereed omtrent den zoon van John en Alice.

„Jij moet aanbieden, deze zaak te onderzoeken, anders zullen zij achterdocht koesteren,” raadde ze William aan en zich onmiddellijk tot het gezelschap wendend:

„Mijne heeren, mijn zoon zal onmiddellijk vertrekken, om deze geschiedenis te onderzoeken.”

„Wie weet,” dacht ze erbij, „of hij dien vervloekten neef niet uit den weg kan ruimen.”

„Wij zullen graaf Greystoke met ons jacht naar Afrika brengen,” hernam prof. Porter. „Ik krijg nooit zoo'n mooie gelegenheid meer om het leven der apen te bestudeeren,” voegde hij er aan toe.

Met Porter's jacht vertrok het gezelschap naar de kusten van donker Afrika. Met William gingen behalve professor Porter, diens dochter, Porter's studievriend prof. Morgan Stark, een deskundige op het punt van vingerafdrukken, mee.

Jane was vergezeld van haar neger-kamenier Esmeralda. Porter was geheel vervuld van wat hij nu zou aanschouwen.

„Wanneer u de apen in hun natuurstaat ziet, zult u het gevoel krijgen, alsof u een blik in uw verleden werpt,” zei hij in een oogenblik van vervoering tegen William.

„U spreekt alsof ik het bewijs van Darwin's theorie ben,” antwoordde de graaf Greystoke geprikkeld.

Na een voorspoedige reis kwam men op de door Binns beschreven kust aan.

Op zoek naar Tarzan.

Het jacht van prof. Porter had bij de door Binns aangeduide plaats het anker laten vallen en onmiddellijk liet Porter zich met zijn dochter, William, prof. Stark en een paar getrouwen naar wal roeien. Dit gezelschap was 't, dat Tarzan had ontwaard, toen bij hem het verlangen levendig was geworden blanken om zich heen te zien, welk verlangen evenwel oogenblikkelijk verdween, toen de verwezenlijking nabij was.

Dra was de hut gevonden, geheel verscholen door de tropische planten. Dadelijk trof het gezelschap het papier op de deur, waarop de krabbellitters hun Tarzan's waarschuwing bracht. Weinig vermoedden ze, dat hij, wien ze zochten, op slechts eenige passen afstand te midden van het gebladerte op een dikken boomstam hen bespiedde.

Ze traden de hut binnen en groot was de verbazing bij het zien van wat daarbinnen was.

„Binns heeft de waarheid gesproken, want hier is het bewijs.” zeide Porter, toen hij de geraamten van den graaf en de gravin vond.

Greystoke's gelaat betrok, maar klaarde geheel op, toen hij een derde skeletje vond.

„Neen, waarachtig, wat het kind betreft, heeft Binns gelogen, kijk maar hier,” voerde hij aan, een kleinen schedel van den grond oprapend.

De onderzoekende blikken van den professor ontnuchterden hem evenwel weer en nog meer diens woorden, na het gebeente van alle kanten te hebben bekeken.

„Ja, ja, maar dit is geen schedel van een kind”.

Prof. Stark deed een nieuwe vondst op een der boeken.

„Deze vingerafdrukken zouden waardevolle bewijsstukken zijn geweest,” zei Stark, „want van de jeugd tot den ouderdom veranderen deze bij den mensch niet. Deze schedel echter geeft voldoende zekerheid, dat het kind gestorven is.”

Greystoke gevoelde zich hierdoor merkbaar opgelucht, doch prof. Porter schudde het hoofd als om zijn afwijkende meening, wat het laatste gedeelte van Stark's opinie betref, te demonstreeren.

Het liefst was William maar opgestapt, doch Porter was minder haastig gebakerd. Hij wilde nu toch ook de apen wat bestudeeren en dan wist men nooit of Tarzan nog niet eens kon worden gevonden.

Het gezelschap ging op een onderzoekingstocht met uitzondering van Jane, haar dienstmeisje Esmeralda en Greystoke. Langer dan gewenscht bleven ze uit en Jane maakte zich ernstig ongerust. Hoe graag had ze gezien, dat William er op uit was gegaan om haar vader te zoeken, maar Greystoke gevoelde er niets voor, hij dacht slechts aan de millioenen, die hij zijn moeder beloofd had te zullen trouwen.

„O, wat val je me tegen. Waarom ga je mijn vader niet zoeken,” zei ze, hem verwijtend aanzierend.

Maar William nam 't zoo zwaar niet op.

„Kom, kom, je bent toch niet boos?” antwoordde hij en een tikje sentimenteel voegde hij er aan toe: „We gaan toch spoedig trouwen?”

Hij gevoelde niet, hoe hij hier zijn egoïsme bloot gaf, maar bij Jane kwam

een tegenzin op jegens den man, die beweerde haar te beminnen.

William was toch niet gerust of hij wel altijd graaf Greystoke zou blijven. Het beste is, redeneerde hij bij zichzelf, alles te doen om zoo spoedig mogelijk de rijke Amerikaansche te huwen. Hij werd voortdurend liever en voorkomender tegenover Jane, maar zij gaf hem duidelijk te verstaan, dat ze van zijn aanhaligheid niet gediend was. Greystoke werd al maar opdringeriger, wilde ten slotte Jane omarmen. Ze riep om hulp er niet aan denkend, dat hier geen hulp te wachten was. En toch werd haar geschrei gehoord! Door een raamopening kwam een hand en met een stevigen greep in zijn nek werd William tegen den grond geworpen.

„Zou dat Tarzan geweest zijn, de man, dien wij zoeken?”

Ten einde raad verliet William de hut om zijn reisgezellen op te zoeken.

Worstelende tegen zijn schuwheid, voelde Tarzan zich zoodanig tot het meisje aangetrokken, dat hij, hoewel onzichtbaar, zich steeds in haar nabijheid bevond. Vanaf de aankomst van het gezelschap was 't in Tarzan's hoofd een chaos van gedachten. Wat hij nu beleefde, was hem niet mogelijk alles in een kort oogenblik te verwerken. Het meest trof hem het zien van het blanke meisje. Dat was een van zijn eigen soort! Dat lieve schepseltje was als hij! En met het gevoel van den sterkere jegens den zwakkere was 't hem alsof hij haar in deze ruwe omgeving moest beschermen, over haar waken. Daar binnen in hem sprak een stem, die er zich nooit had doen hooren, die hij niet begreep en waarvan hij zich geen verklaring kon geven. Maar zonder te weten waarom, bleef Tarzan zonder ophouden, doch voor haar onzichtbaar, in Jane's nabijheid. Ook nu, na het meisje tegenover William te hebben beschermd, had hij zijn plaatsje op den boom weer ingenomen.

De nacht viel en het mannelijk deel van het gezelschap was nog steeds niet komen opdagen. In de hut was Jane alleen met Esmeralda achter gebleven. De deur had ze uit voorzorg gebarricadeerd, maar dit belette niet Jane de hevigste vrees in te boezemen bij de voortdurende geluiden buiten de hut. De kreten van de wilde dieren, zoo ongewoon voor haar ooren, beangstigden naar steeds meer. Toen eensklaps een hevig gesnuif bij de deur en pogingen die open te drukken, doch de vereende krachten van Jane en haar kamenier voorkwamen dit. Het gevaar was echter niet geweken, dat bewees het gekrabbel aan de wanden van de hut, een wilde kreet klonk en voor de raamopening werden eerst de klauwen en toen de kop van een leeuw zichtbaar. Steeds meer drong het beest zijn lichaam door de opening en steeds gevaarvoller werd de positie van de beide vrouwen.

Maar de god dezer wildernis, die zich Tarzan noemde, kwam andermaal te hulp. Hij wierp zich op den leeuw, sloeg zijn sterke armen om diens nek en bij den strijd tusschen mensch en dier moest de koning van den woestijn het onderspit delven.

Nog juist had Jane iets van dezen strijd gezien om haar vader te kunnen vertellen, dat de leeuw door een reusachtigen blanken man, die slechts een dierenhuid om zijn middel droeg, gedood werd. „Hij moet de man zijn, dien wij zoeken,” voegde ze er aan toe.

„Wanneer we dien man gevonden hebben, zullen we deze geheimzinnige zaak hebben opgelost,” oordeelde prof. Porter.

Van uit zijn veilige schuilplaats bleef Tarzan de hut bespieden en zoo voortdurend op de hoogte van wat daar voorviel. Een derde maal zou hij

Jane te hulp moeten komen. Bij die gelegenheid zou het liefvallige, teere meisje met den robusten wildernisbewoner kennis maken.

William en Jane wandelden samen zonder gewapend te zijn buiten de hut, toen onverwachts een neger voor hen stond. De inboorling, gebeten op de blanken en door de overvallen der Arabieren en ook door den dood van Kulonga door Tarzan, wat ze nog steeds niet hadden vergeten, wierp zich op Jane, nam haar in zijn armen en holde weg. Om haar te redden, wist William niet anders te doen dan om hulp te roepen. Zelf waagde hij geen poging het meisje te ontzetten.

Doch Tarzan waakte! De neger had een voorsprong doordat de plek waar dit geschiedde een eind van Tarzan's observatiepost verwijderd was. De aapmensch begon in hem weer te leven en zich slingerend van tak op tak, wist hij den inboorling in te halen. Toen hij Jane uit zijn armen had gerukt, ontstond tusschen den reusachtigen neger en den blanke de geweldigste worstelstrijd die de wildernis ooit had beleefd. Met verschrikte blikken was het meisje hiervan getuige; deze strijd, dat begreep ze volkomen, zou ook over haar lot beslissen. Maar 't was Tarzan die zegevierde! En nu was hij 't die dit lieve wezentje in zijn armen met zich voerde, die nu er voor zorgen zou dat haar verder niets kon deren. Over boomen en takken ging 't naar de eigen veilige schuilplaatsen van Tarzan. Daar hoog in de lucht vonden twee menschen elkaar. De schoonheid en de aanraking met een blanke vrouw, die hij nooit eerder gezien had, waren voor Tarzan nieuwe emoties en alles in hem spoorde hem er toe aan haar voor zich te behouden. En bij Jane werd de liefde opgewekt voor den man, die zich om haar aan allerlei gevaren had blootgesteld.

Greystoke was er onmiddellijk op uitgetrokken om hulp te halen. De kleine expeditie, vermoeid door het dagenlang zwerven in de wildernis op zoek naar Tarzan, van wien men nu zeker wist, uit alles wat zich in de laatste dagen had afgespeeld, dat hij nog in het leven was, toog er toch op uit. Men kwam bij een inboorlingendorp en daar gingen de mannen nieuwe gevaren tegemoet. Ze wisten niet dat hun optreden overbodig was, dat Jane reeds in veiligheid was gebracht, dat zij Tarzan had gevonden!

Den zwarten was het niet ontgaan, dat de blanken op hun dorp afkwamen. Ze belegden krijgsraad en toen prof. Porter met zijn gezelschap tot den aanval overging, stuitten ze op het fanatisme der inboorlingen. Zichzelf tot razende woede opzweepend, maakten de negers zich gereed hun vermeende vijanden te verslaan. Het was Porter al spoedig duidelijk dat hun kleine clubje het onderspit zou moeten delven. Maar er kwam onverwachte hulp opdagen: Tarzan.

Hij had al zijn aandacht aan Jane geschonken. Evenals Kala de aap hem als kind troostte en verzorgde, zoo troostte en verzorgde Tarzan nu de vrouw die hij liefhad. Gedurende den gansen nacht die volgde waakte de sterke over de zwakke... en zijn moed en liefde beschermde haar tegen onheil. Te midden van het gebladerte veilig voor de wilde dieren op den beganen grond en onzichtbaar voor de inboorlingen zat Jane aan de zijde van Tarzan, terwijl de overige leden van het gezelschap, waarmee het meisje aan de onherbergzame Afrikaansche kusten was gekomen hun gevaarvol en hopeloos onderzoek voortzetten. Ware Tarzan hun niet te hulp gekomen, ongetwijfeld zou geen hunner 't er levend hebben afgebracht. Toen hij het gevaar zag, spoedde hij

zich naar de inboorlingenkraal en stak er een der hutten in brand. De negers bedacht op behoud van hun woningen, holden naar hun kraal, de blanken verder aan hun lot overlatend, die dankbaar voor hun onverwachte redding, niet wetend aan wien deze was toe te schrijven, naar de hut teruggingen in de hoop, dat Jane misschien mocht zijn teruggekeerd.

Tarzan had de schuilplaats van Jane weer opgezocht. In de nabijheid van het eerste vrouwelijke wezen dat zijn levenspad kruiste gevoelde de koning der wildernis een teederheid over zich komen, die hem tot nu toe geheel onbekend was geweest. Als hij die vrouw nu eens altijd bij zich zou mogen houden. Jane, hoe zeer zich tot hem aangetrokken gevoelend, kon toch een zekere vrees niet overwinnen. Tarzan begreep dit en stelde haar gerust. „Tarzan is een man.. en een man dwingt de liefde eener vrouw niet,” zeide hij.

Maar wat hij door misbruik van zijn kracht zich niet zocht te verwerven, dat werd zijn deel door de teederheid, die uit elk zijner handelingen sprak en het eerlijke, oprechte in zijn karakter deed de liefde van Jane voor hem groeien.

En toen Tarzan voor haar neerknielde richtte Jane hem op en wierp zich om zijn hals, slechts één enkel woord kunnende uiten: Tarzan!

Vereenigd.

Sedert de verdwijning van zijn eenigen vriend, Binns, had Tarzan geen menschelijke vriendschap meer ondervonden. Overgelukkig was hij met deze ontmoeting. Met vuur vertelde hij Jane van zijn wereld, van zijn vrienden uit de wildernis. Geen dankbaarder toehoorder had hij kunnen treffen. Het meisje was geheel oor voor de geheimen, die haar werden ontsluitend. Met welk een warmte, welk een gloed vertelde Tarzan van zijn wildernis, van haar gevaren en haar bekoring, van den strijd om het bestaan in deze woeste oorden. En als Jane dan eens even met haar gedachten afdwaalde, geheel onopzettelijk, want niets van wat hier werd verteld wilde ze verloren laten gaan, wanneer zich dan de vergelijking van dit leven met dat in de zoogenaamde beschaafde wereld aan haar opdrong, dan was dit minder gunstig voor de laatste. Hard was het leven in de wildernis, maar niets had 't gelukkig van de verfijnde wreedheid in haar wereld. In de eerste was liefde inderdaad liefde, terwijl men in de tweede zichzelf dikwijls moest afvragen welke geheime drijfveeren er tot eenige daad, tot eenig gevoelen bestonden. Was 't bijvoorbeeld liefde wat William voor haar gevoelde? Een bevestigend antwoord durfde ze zichzelf hierop niet geven, een ontkennend ook niet omdat ze steeds iedereen vertrouwde, zoolang ze niet overtuigd was, dat diens eerlijkheid in twijfel moest worden getrokken.

Een bevestigend antwoord durfde ze zichzelf hierop niet geven, een ontkennend ook niet omdat ze steeds iedereen vertrouwde, zoolang ze niet overtuigd was, dat diens eerlijkheid in twijfel moest worden getrokken.

Maar iets was er waarover bij haar geen twijfel bestond, wat zij als vrouw zuiver doorvoelde, en wel dat wat deze man haar toedroeg meer dan genegenheid was. Met hoeveel vuur kon hij haar vertellen van Tantor, van zijn wouden, zijn vrienden onder de apen, hoe werd zelfs die ruwe, forsche man week, kon hij zijn aandoening niet verbergen, toen hij haar sprak van Kala, van haar dood door de vergiftige pijlen van Kulonga. En meer haast nog toen hij haar meedeelde wat hem Binns van zijn ouders had verteld; de woorden konden bijna niet over zijn lippen komen toen hij over zijn eigen moeder sprak, over de blanke vrouw, die hem het leven had geschonken, die hem 't eerst in de armen had gedrukt. Ja, toen bovenal werd 't Jane duidelijk, dat zij iets beteekende voor dezen mensch, toen kreeg ze zekerheid, dat hij haar liefhad en gevoelde ze ook dat zij hem niet graag meer uit haar leven zou willen missen. En daarin de wildernis vonden twee zielen elkaar. Daar werd een verbond gesloten tusschen twee menschen, zoo verschillend in opvoeding als men zich nooit zou kunnen denken. Wat wist Jane van wat er in den natuurstaat geleden wordt, maar wat Tarzan van de beschaafde samenleving, waarin het meisje tegenover hem was groot gebracht, waarin ook hij thuishoorde. Want dit wist hij wel zeker sedert hij Binns had gesproken, die in vervoering kon geraken, wanneer hij vertelde van den beminnelijken graaf en de lieve, zachtaardige gravin. Was dat 't dan geweest, dat in hem steeds meer verlangens had opgewekt tot een ander leven dan dat van Kala? Was dat 't geweest dat in hem indertijd den drang had opgewekt zijn lichaam te bedekken, dat hem er toe had gebracht zich het medaillon, dat hij bij het geraamte van zijn moeder had gevonden, om te hangen, omdat

't hem een gevoel gaf alsof hij zoo de nagedachtenis van de vrouw, die om hem geleden had, eerde. Ja, zoo kon alleen een mensch zijn, die door geboorte nog iets verhevens in zich had. Zoo was Kala niet, zoo waren ook niet de inboorlingen, die hij van zijn jongensjaren, het tijdstip van hun komst, dagelijks in hun doen en laten had gadegeslagen. En deze waren dan toch menschen als hij, zij 't dan ook van een andere huidskleur. Hun stond ook de spraak ten dienste, ook zij hadden verstand als hij. Maar waarom waren ze dan toch zoo anders? Waarom was Kala, die toch lichamelijk zoovele punten van overeenkomst met de menschen vertoonde, niet met de spraak begiftigd en had zij hem niets kunnen meedeelen van wat nu voor hem, Tarzan, een gesloten boek zou blijven? Vele, vele waren de vragen, die zich aan hem opdrongen, waarop hij geen antwoord had kunnen vinden, niet uit zichzelf, niet uit de boeken, die hij in de hut had gevonden. Dat alles had de immer werkzame geest van Tarzan bezig gehouden, had hem soms verontrust, had hem ook een gevoel van onvoldaanheid en ontevredenheid gegeven. Wat was 't dan, dat eensklaps een zoo geheel andere stemming over hem bracht? Hoe kon alleen de tegenwoordigheid van deze vrouw hem zoo doen veranderen?

Hij genoot toen Jane met zooveel aandacht naar zijn verhalen luisterde. Wat hij mooi en groot had gevonden, werd door anderen dus ook zoo beschouwd, nog wel door haar wier wereld hij zoo gaarne zou binnen treden, onbewust van de groote verschillen met de zijne, er niet aan denkend, hoe die beschaafde maatschappij hem misschien vele teleurstellingen zou bezorgen. Want daaraan dacht Tarzan niet! Menschen stonden immers zooveel hooger dan dieren, hoezeer moest dus de samenleving, die zij zich hadden opgebouwd, verschillen van de wildernis met haar dieren en haar inboorlingenbevolking. Wat zou 't daar mooi en goed zijn, waar niet ieder voor zichzelf behoefde te zorgen, maar kon waken ook over het heil van anderen, waar niet elke strijd door kracht behoefde te worden beslist.

Tarzan vermoedde niet, wat er in Jane omging, toen haar het leven in den natuurstaat werd geopenbaard. Als hij geweten had, dat haar vergelijkingen - want ook zij was hiertoe gekomen - juist tegenovergesteld waren aan die van den man van de wildernis! Die beschaafde wereld, die Tarzan zich steeds had gedroomd als een toonbeeld van het volmaakte, wat was 't eigenlijk anders dan een wildernis waar ook ieder aan zichzelf dacht? Hoe weinigen waren er die inderdaad leefden voor hun medemenschen? Was 't ook hier niet de strijd om het bestaan, die op de meest verwoede wijze werd gestreden? Maar hoeveel geraffineerder, hoeveel minder oprecht meestal! De eerlijke kamp in de wildernis, wat was daarvan nog te vinden in de samenleving der blanken? Eerlijke gevoelens, hoe schaarsch waren deze, hoe was juist de meest perfide berekening schering en inslag!

Dit alles maakte dat in haar oogen alles wat Tarzan betrof mooier werd. Hij werd voor haar de incarnatie van wat goed en edel is, de incarnatie van eerlijkheid en betrouwbaarheid. Niettegenstaande het harde, ruwe leven had Tarzan zijn teederheid niet ingeboet. Hijzelf ontroerde meermalen bij wat hij vertelde en die ontroering deelde zich dan natuurlijk mee aan een zoo gevoelig wezentje als Jane was. Dan zag zij in zijn oogen tranen blinken als zooveel fonkelende paarlen.

Zoo had Jane nimmer te voren met een man gesproken, zoo oprecht en

onbevangen had ze er stellig nimmer een ontmoet.

Steeds grooter was de toenadering geworden tusschen deze beide zoo verschillende menschen en Tarzan, die als man de liefde van een vrouw niet wilde dwingen werd dit deelachtig door zijn zacht karakter. In Jane ontwaakten ook gevoelens voor dezen man, die zij nooit te voren had gekend. Nimmer had op haar een man een indruk gemaakt als nu Tarzan en zij, opgevoed in die beschaafde wereld, waar men alles steeds zoo goed wist te beredeneren en veelal zoo weinig zuiver te doorvoelen, besepte dat dit liefde was. De blikken waarmee zij Tarzan aanzag, maakten den robusten kerel zwak en trillend van ontroering; slechts stamelend de woorden over zijn lippen kunnende brengen, gaf hij blijk van wat er in hem omging, toen hij het medaillon dat om zijn hals hing losmaakte en 't Jane aanbood.

„Dit medaillon heb ik steeds gedragen... neem het!” stamelde hij.

Geluk doorstraalde het teere figuurtje daarover hem, geluk ook doorstraalde Tarzan, nu hij het kostbare kleinood weer om een blanken vrouwenhals zag schitteren. Zoo had 't eens zijn moeder getooid; ja, zoo mooi was ook zij geweest met dit versiersel. Tranen welden op in zijn oogen en lang en innig zag hij Jane aan, die die blikken niet zocht te ontwijken, maar ook hem aankeek. Toen vertelden ze 't elkaar zonder dat er een woord gesproken werd: Ik heb je lief!

Geen van beiden dacht er aan, dat de plek waar zij elkaar deze bekentenis deden er geen was, waar menschen elkaar gewoonlijk hun liefde bekennen. Maar wat deed 't er toe, ze hadden elkaar gevonden en wilden niet meer van elkaar scheiden. Ze zouden immers steeds samen blijven! Hoeveel hadden ze elkaar nog te vertellen. Jane dacht niet aan de hut, aan de onrust van die haar vergezelden en nog minder natuurlijk Tarzan. Niet omdat hij egoïst was, steeds aan zichzelf dacht, dat was met hem geenszins het geval. Doch hij begreep nog niet, dat 't direct noodig was zijn pas verworven schat dadelijk af te staan, nu ze geheel veilig was voor alle aanvallen van welke zijde die mochten komen. Hij was bij haar om te waken en hij kende te goed zijn kracht om niet te weten dat haar nu niets kon deren. En dan was er nog iets, waarom hij haar bij zich wilde houden. Had ze niet zichtbaar genoten van zijn verhalen over zijn wereld, over zijn vrienden? Daarvan wilde hij haar nog meer schenken en met hem zwierf ze door de wildernis. Over rivieren ging 't, hoog boven den beganen grond, dikwijls van boom tot boom. Met Jane in zijn armen ondernam hij de gevaarlijkste sprongen. Maar ze kenden geen vrees en Jane wist zich veilig in Tarzan's armen, haar zou niets gebeuren, een geheime stem zei haar, dat hij niets zou ondernemen, wat haar in gevaar kon brengen. Met verbazing aanschouwde ze dit Afrikaansche landschap. Ruw en wild was 't, maar grootsch, machtig. 't Was inderdaad zooals 't haar zoopas in eenvoudige maar hartstochtelijke woorden was afgeschilderd.

De kleine expeditie, na Tarzan's krijgslist veilig, had Jane ook in de hut niet teruggevonden. Weer trok men er op uit en de oude heer Porter begon zichzelf allerlei verwijten te doen. Want eigenlijk was hij de schuldige van alles wat ze nu ondervonden. Was hij maar niet op de gedachte gekomen om Greystoke te vergezellen! Het doel waarvoor deze ging had hem eigenlijk weinig belang ingeboezemd. Nu ja, zoo'n avontuur was wel aardig, maar hij had dan toch het aanbod gedaan om met zijn jacht te gaan alleen met de bedoeling om zijn studies over de apen te kunnen voortzetten. Zeker, toen er

een sterk vermoeden was gekomen, dat Tarzan, van wien Binns het eerst had gesproken nog in leven was, had ook hij vol vuur zich mee gegeven aan het onderzoek. Nu moest het raadsel opgelost, want de gezochte zou hem misschien veel waardevolle gegevens kunnen verschaffen. Wat was er hem anders aan gelegen of de werkelijke graaf Greystoke, de man die door zijn geboorte, als zoon van John Clayton, aanspraak op dien titel mocht maken gevonden werd? Misschien vond hij in zijn hart dat werkelijk zoo plezierig niet, want William Clayton, die nu de waardigheid bekleedde zou immers zijn schoonzoon worden.

Mismoedig werd hij door al de vergeefsche pogingen om zijn dochter terug te vinden.

„Wanneer we Jane maar terug vinden, zal ik er mij in het vervolg tevreden mee stellen, het leven der apen vanaf mijn jacht te bestudeeren,” zeide hij aan de leden van zijn gezelschap.

Eindelijk zouden de zwerftochten met goed succes worden bekroond. Niemand had vermoed, dat de gezochte zich op zoo korten afstand van de hut ophield. Nog minder dat ze bewaakt werd op een wijze, die de hunne minstens evenaarde. Maar wat de verbazing ten top deed stijgen was, dat Jane zich in gezelschap bevond van hem voor wier deze geheele expeditie was begonnen.... van Tarzan.

Tusschen de geweldige stammen der woudreuzen door, herhaaldelijk belemmerd door de taaie takken van de slingerplanten, die eerst moesten worden verwijderd alvorens men verder kon doordringen, waren prof. Porter en de zijnen bij een riviertje aangekomen. Ze zochten er naar een plek om dit te overschrijden en wie schetst hunne verbazing toen ze op een boomstam, die dwars over den stroom lag en zoo een natuurlijke brug vormde van den eenen naar den anderen oever Jane gezeten vonden naast Tarzan? Toen kende de verbazing geen grenzen en geen blijdschap uitte zich bij het vinden van het meisje, overweldigd als deze vreugde werd door de verschijning van hem, die vanaf zijn geboorte in deze woeste streken had doorgebracht en wiens eenige menschelijke vriend, voor zoover bekend was, Binns was geweest. Daar zat een teer, mooi meisje naast den robusten man, groot geworden te midden van een woeste natuur, sterk en krachtig door den voortdurenden strijd tegen de elementen en de dieren om zich heen.

Hoe gaarne had Tarzan nu weer de vlucht genomen, doch 't was hem niet mogelijk. Naast hem zat midden op den boomstam Jane en aan de andere zijde was ontkomen onmogelijk, want daar stonden de verbaasde mannen.

Bij een hunner had die verbazing spoedig plaats gemaakt voor een ander gevoelen, dat was bij William. Binns had dus toch waarheid gesproken! Och, eigenlijk twijfelde hij noch zijn moeder aan de woorden van den zeeman, maar aan een treffen met zijn neef had hij toch nooit gedacht. Dan die vermaledijde inval van prof. Porter, om hem te vergezellen! Was hij maar alleen gegaan, dan was 't gemakkelijk geweest terug te keeren en in Engeland te vertellen, dat hij pogingen in het werk had gesteld, maar dat de verhalen van Binns slechts praatjes waren. Toen hij zijn vaderland verliet, had William er zelfs wel eens aan gedacht zijn neef uit den weg te ruimen, maar nu hij Tarzan zag, liet hij dit plannetje gauw varen. Neen, zoo iets liet hij liever aan anderen over! Ten eerste, hij, welopgevoed man, kon zijn handen toch niet vuil maken aan zoo'n halven wilde en ten tweede - eigenlijk

gaf dit den doorslag, maar William bekende 't zich liever niet - in een mogelijken tweestrijd zou hij misschien, neen stellig het onderspit moeten delven. Over de ontdekking verheugde hij zich dus allerminste, want nu was 't met zijn graafschap gedaan.

Prettig vond William 't nu juist niet, dat Jane daar zoo kalm naast Tarzan zat. Dat was toch geen gezelschap voor haar, de gedistingeerde welopgevoede Amerikaansche. Bovendien was hem die vriendschappelijke verhouding onaangenaam, omdat Jane voor hem nu meer dan te voren ene kostbaar kleinood werd. Anders was ze eigenlijk niet voor hem, want liefde gevoelde hij geen zier voor deze vrouw, gevoelde hij voor geen enkele vrouw. Als een nakomeling van Cecil Clayton en Ann Moran was hem de liefde vreemd gebleven. Hij bemoeide zich met vrouwen voor zoover dat in zijn leven van bon viveur te pas kwam. Voor hem waren 't slechts voorwerpen van verstrooiing en genieting zoo goed als z'n flesch wijn, zijn whisky's, zijn paarden en auto's. Maar meer ook niet en wanneer hij ooit zijn leven aan dat van een vrouw zou verbinden, dan was 't alleen om dat leventje van pretmaken te kunnen voortzetten. In dat opzicht was hij een waardig kind van zijn moeder, hier herkende men het bloed van de Moran's. 't Was dus nu meer dan ooit geboden om Jane te trouwen, want met 't verdwijnen van den graventitel gingen ook de rijkdommen heen. Zelf bezat William geen cent, want zijn vader had reeds voor zijn huwelijk bij gebrek aan eigen bezittingen een niet onbelangrijk deel van de vermogens van zijn familieleden en vrienden er door gebracht en mama.... nu, dat wist zelfs het dienstpersoneel, dat die finantieel niets in de melk had te brokken.

De aanstaande erfgename van vele millioenen had zoowaar kennis aangeknoopt met het onbeschaafde individu, dat op grond van zijn geboorte zijn neef was! Zoo spoedig mogelijk moest hier een eind aan komen, want anders kon 't voor hem, William, wel eens verkeerd afloopen. Uit alles bemerkte hij onmiddellijk, dat er tusschen Tarzan en Jane een groot toegenegenheid was ontstaan. Hoe 't mogelijk was, was hem onbegrijpelijk, maar dit deed niets ter zake. 't Was nu maar voor alles noodig een middel uit te denken om zich van den wildernisbewoner te ontdoen, op die manier kon misschien de grafelijke waardigheid worden gered, kon hij Jane tot zijn vrouw maken en dan een vermogend en gezien man worden.

Dit alles ging in William's hoofd om, zonder dat hij uiterlijk veel belangstelling voor Tarzan aan den dag legde. Anders was dit voor de overige leden van het gezelschap, die met de geheime roerselen van William niet op de hoogte waren. De oude heer Porter had trouwens in dit samenzijn van Tarzan en zijn dochter niets verdachts gevonden, kon dus ook niet vermoeden, dat bij Greystoke ten opzichte hiervan verdenkingen opkwamen.

Tarzan ging met het gezelschap mee naar de hut. Hoeveel liever had hij rechtsomkeerd gemaakt, maar 't was hem niet meer mogelijk, dat gevoelde hij. Want dan zou hij immers Jane's gezelschap missen en dat was hem onontbeerlijk geworden. Hij kon niet scheiden en toen Jane zich in de richting van de hut begaf, volgde Tarzan zonder zich er een verklaring van te kunnen geven, dat hij niet het bosch inging, zooals hij gedaan had vanaf het eerste oogenblik, dat de menschen, zijn gelijken, voet aan wal hadden gezet.

Tarzan leefde dus! De kleine schedel was dus niet geweest van het kind van John Clayton en Alice, z'n vrouw. Daarin was prof. Porter's meening dus

bevestigd. Er was nu nog een middel om het bewijs te leveren, dat deze man eens het kind was geweest, waarvan Binns had gesproken. Prof. Stark verschaftte zich een vingerafdruk van Tarzan. Deze vergeleek hij bij die van het kind, gevonden op de boeken in de hut en inderdaad het bewijs was gevonden. Al de lijnen van den eenen werden bij den anderen teruggevonden.

De mannen der wetenschap waren hoogst voldaan, dat zij het raadsel hadden opgelost. Doch naarmate deze meer tot de zekerheid kwamen dat de ware graaf Greystoke gevonden was, werd de stemming van hem, die ten onrechte reeds jaren dien titel had gevoerd en in Engeland er naar had geleefd, prikkelbaarder. 't Was trouwens niet aangenaam van een dergelijke hoogte te dalen tot die van den eersten den besten Engelschman.

„Ik heb niets tegen mijn familie, maar.... eh... is het niet een beetje overdreven, om te gelooven, dat de persoon, dien wij vonden, mijn neef zou zijn?” voerde hij aan, nadat juist zekerheid was verkregen door de menigte bewijzen die ook in de hut voorhanden waren.

„Ja, de gelijkenis met de familie Greystoke is niet zeer groot, doch u lijkt zeker meer op uw moeders familie”, was het hoewel onopzettelijk, ongetwijfeld sarcastisch antwoord van den professor.

Wie de beide neven zag, moest ook inderdaad erkennen, dat er weinig overeenkomst was tusschen den door de aap Kala gezoogden Tarzan en den door een uiterst verfijnde, verweekelijke opvoeding groot-geworden William.

Een scheiding voor eeuwig?

De gevaren waren voor de kleine expeditie nog niet voorbij. De onvoorzichtigheid van William was hieraan mede schuld. Hoewel de ervaring hem had geleerd dat het verstandiger was zich een beetje achteraf te houden, waagde hij zich opnieuw in de wildernis en werd gevangen genomen.

Wat nu weer te doen?

„We moeten hem redden.... mijn dochter zou met hem trouwen,” zeide Porter, maar groot was de ambitie niet om andermaal een tocht te ondernemen met de gevaren voor wilde dieren en inboorlingen. Vooral voor de laatsten gevoelde men vrees, want ieder wist wel, dat deze niet licht hun haat vergaten en dat de onderbreking van het gevecht door den brand, die in de kraal uitbrak, niet beteekende, dat de blanken nu verder in veiligheid konden leven; dat ze voorbereid moesten zijn op nieuwe aanvallen bij een langer verblijf, was aan geen twijfel onderhevig.

In het inboorlingen-dorp gebeurden tegelijkertijd dingen, die, hadden ze er getuige van kunnen zijn, de leden van de expeditie zouden hebben doen zien, dat 't gewenscht was zoo spoedig mogelijk te verdwijnen van den vasten wal.

Rondom een vuur bewogen zich daar, tot de tanden gewapend, een groot aantal inboorlingen. Het fanatiek uiterlijk deed vermoeden, dat ze weinig goeds in den zin hadden en de kenner van hun gebruiken zou een bedenkelijk gezicht hebben getrokken, want ze dansten er den dans des doods. De negers waren vastbesloten wraak te nemen voor het in brand steken van hun dorp. Al wisten ze niet, wie zich hieraan had schuldig gemaakt, ze begrepen maar al te goed dat tusschen deze gebeurtenis en het gevecht met de blanken verband bestond.

Eensklaps de verschrikkelijke ervaring, dat de hut omsingeld was! Daar stond men nu met een klein clubje, waarbij nog twee vrouwen, tegenover een enorme overmacht van negers. De wapens hielden eerst de inboorlingen op een afstand, maar de toestand werd steeds hachelijker. Op redding viel niet te hopen, want al was Tarzan buiten, een tweede krijgslist kon men moeilijk verwachten.

Een rilling voer de hutbewoners door de leden toen ze niet alleen van buiten rumoer hoorden, maar toen zelfs uit den grond in de hut het geluid van een stem opsteeg. Nog hield de barricade voor de deur stand, maar wanneer nu ook van binnen uit nog de aanval loskwam, dan was stellig alles verloren.

Maar.... maar.... was 't geen bekend geluid dat uit den grond opsteeg? De wapens, die reeds naar beneden waren gericht om een aanval van die zijde onmiddellijk af te slaan, gingen weer omhoog.

„Dat is Tarzan's stem,” zeide Jane, die beter dan een ander dit geluid herkende.

En ze had goed gehoord. Een gedeelte van den vloerbodem rees omhoog. 't Was een dik deksel van takken en twijgen gevlochten, waarover een laag aarde en bladeren, zoodat niemand in de hut de plek zou herkennen.

Hoe hij daar gekomen was? Och, zijn jarenlang verblijf op deze plaats, zijn kruistochten door de omgeving hadden hem op een afstand van de hut den ingang van een onderaardschen gang doen vinden en bij vroegere

onderzoekingen was 't hem gebleken dat deze in de hut uitkwam. 't Was een veiligheidsmaatregel geweest van den bouwer, die zich op alle mogelijke gebeurlijkheden had voorbereid. Hem had deze vluchtgang vermoedelijk nooit gediend, maar nu zou deze nog te pas komen.

Tarzan, die wist hoe groot gevaar er dreigde - had hij niet buiten de hut gezien in hoe grooten getale de inboorlingen oprukten, hoe strijdlustig ze waren - beval allen oogenblikkelijk in den gang af te dalen en toen Jane, Porter, Stark, Esmeralda, kortom het geheele kleine gezelschap in de diepte was verdwenen, sloot zich de aarde weer boven hun hoofden.

't Was trouwens de hoogste tijd geweest, want weinige oogenblikken later drongen de inboorlingen de kleine vesting binnen.

Niemand hier! De bodem kon hen toch niet verzwelgen! Waar waren ze gebleven? Voor hun gering ontwikkeld verstand een moeilijk op te lossen probleem. Dan maar weer verder zoeken, want wraak moest genomen. Ze hadden hun goden den dood der blanken beloofd en die belofte moest worden nagekomen.

Na het verlaten van den vluchtgang spoedde zich het kleine gezelschap op weg naar de kust. Dat was de eenige redding. Greystoke werd onder de hand nog verlost en bijna waren allen in veiligheid toen de inboorlingen weer verschenen. Een laatste treffen, dat gevoelde men, een strijd die zou beslissen over het lot der Europeanen en Amerikanen. Zij allen wisten den oever te bereiken, doch Tarzan was in het gevecht van hen gescheiden.

„We moeten op Tarzan wachten,” besloot Jane.

Greystoke, die zijn neef nog wel zijn leven dankte, was van een andere meening. Een buitengewoon blijk van ondankbaarheid gaf hij wel. Toen hij er op uit was gegaan, was hij door de negers gevangen gemaakt. Ze hadden hem meegenomen naar hun kamp en hadden nu tenminste één blanke op wien ze hun haat konden koelen. Vastgebonden stond hij reeds aan een paal en hij wist dat zijn uren geteld waren. Toen gebeurde er een wonder! Onverwachts sprong er van hoog uit de boomen een andere blanke, een groote kerel neer! Dat was Tarzan geweest! De onverwachte verschijning deed de negers verschrikken. Over boomen en takken was de koning der wildernis gekomen en bracht nu William zijn vrijheid, die er met zijn redder van door kon gaan.

Dankbaarheid gevoelde Greystoke in het minst niet. Hij dacht aan drie dingen: zijn eigen veiligheid, verlost te zijn van zijn neef, dien men nu sedert kort had gevonden en de millioenen van Jane Porter. En waar hij wel begreep, dat de tweede de laatsten in den weg stond, verlangde hij zeer van hem verlost te zijn.

Hij was 't daarom niet eens met Jane en vond 't het best zoo vlug mogelijk heen te gaan.

„Dat is nutteloos.... ik zag, dat hij gedood werd,” loog hij, toen Jane haar verlangen had kenbaar gemaakt.

Er werd niet gewacht en voor eigen veiligheid zochten de reizigers het jacht op. Daar werd nogmaals overlegd, wat gedaan moest worden om ook Tarzan aan boord te krijgen. Nu men hem had gevonden, moest hij toch ook mee terugkeeren, 't zij naar Engeland, 't zij naar Porter's bezittingen in Amerika.

„Waarom zouden we tevergeefs terugkeeren.... ik zeg je, dat ik zag, dat hij gedood werd,” verklaarde Greystoke met grooten nadruk om toch vooral te

verhinderen, dat wederom eenigen aan wal zouden gaan, Tarzan zouden vinden en meenemen en dan al zijn plannen vernietigen.

William zegevierde en eenige uren later was het jacht onder zeil.

Doodelijk vermoeid was Tarzan geweest door alles wat hij in weinige dagen had gedaan om zijn nieuwe vrienden, die hem zonder uitzondering sympathiek waren geworden, in veiligheid te brengen. En na de laatste vervolgingen kon hij niet meer. Dat was de reden, waarom hij niet aan den zeekant kwam, waar men hem met open armen zou hebben ontvangen. Nu was 't niet meer schuchterheid, zijn vrees voor menschen zooals hij, wat hem hiervan weerhield; er was zelfs een zeer bijzondere reden, waarom hij dol-, dolgraag was heengegaan van de plaats, waar hij al deze jaren had geleefd. Hij wilde immers Jane behouden en zij wenschte op haar beurt toch bij hem te blijven. Maar hij zou de plaats opzoeken, waar hij de boot wist.

Hij moest echter thans de hulp van anderen inroepen en zijn machtige stem klonk door de wildernis: Tantor!

Weinige oogenblikken verliepen, takken kraakten en midden tusschen het geboomte verscheen Tantor, de olifant, Tarzan's vriend van al deze jaren. Ditmaal was 't niet om samen door de wildernis te doolen, maar om hem tot haar te voeren, wier aanwezigheid hij niet meer ontberen kon.

Hij kwam te laat! In de verte zag hij het zilverwitte jacht met de blanke zeilen. Hij kon zich de werkelijkheid niet goed indenken, dat hij zijn Jane niet zou terug zien! Zou die waterplas hem kunnen tegenhouden, hij die steeds de elementen had getrotseerd, die tegen den stroom in de rivieren had opgezwommen? En zonder zich te bedenken, zonder dat 't een oogenblik bij hem opkwam dat deze daad hem het leven kon kosten, wierp hij zich in zee. Daar in de verte waren immers zijn gedachten, was 't dus wonder dat hij zichzelf geheel vergat?

Urenlang zwom hij, maar zijn doel kwam hij niet nader. Hij bemerkte niet, dat zijn krachten hem begaven.

Op het eilandje Chepri stond een zendelingenhuis. Daar woonden de kloeke mannen, die uit zuiver humanitaire drijfveeren hun leven gaven in dienst der menschheid. Ze offerden zich op ver van hun verwanten met dikwijls geen enkelen landgenoot in hun nabijheid. Een paar christengeworden negers was veelal hun eenige gezelschap. Was 't dan wonder, dat heimwee-gevoelens soms deze zendelingen overmanden? Vader Raoul, de grijze priester, toefde dan ook elken avond bij zonsondergang aan het strand, turend in de richting van zijn geliefde Frankrijk.

Weer wandelde hij langs de zee, toen eensklaps iets tusschen de rotsblokken, waarop de schuimende golven uiteen spatten, zijn aandacht trok. Het bewoog; was dat geen mensch, was 't geen gezichtsbedrog? Hij liep naar de plek, welke zijn belangstelling had opgewekt en vond er een blanke, gekleed als de inlanders. 't Was Tarzan.

Vader Raoul bemerkte, dat bij dezen drenkeling alle leven nog niet geweken was. Met behulp van zijn volgelingen bracht hij hem naar het zendelingenhuis.

Door de zorgvuldige verpleging van vader Raoul was Tarzan weer op krachten gekomen, maar zijn gedachten waren ver weg... op het groote

water.... bij het groote witte schip, dat zijn vriendin had weggevoerd. En van vader Raoul hoorde hij van christelijke deugden, waarmee zijn leven in de wildernis in zoovele opzichten in strijd was geweest. Wat hij van den zendeling vernam, waren dus de opvattingen van die groote onbekende wereld, van zijn blanke vrienden, die even onverwacht van hem waren heengegaan, als ze waren gekomen. Wat moesten al die menschen toch goed zijn; zij die volgens hun leer hun naasten liefhadden gelijk zichzelf; zij die niet doodden. Het pijnigde hem, dat zijn leven steeds zoo geheel anders was geweest, een strijd op leven en dood om het bestaan met de dieren om hem heen. Maar een eerlijke strijd en niet zoals die van Kulonga, het inboorlingenhoofd, met Kala, die als slachtoffer viel van vergiftige pijlen.

Doch hij nam zich voor, zich de deugden waarvan vader Raoul sprak, eigen te maken, want dat was noodig om Jane te mogen bezitten.

Hoe weinig vermoedde hij, dat Jane juist zijn leven van natuurmensch zooveel mooier, zooveel eerlijker vond, dan dat van velen met hun gefingeerde deugden om haar heen.

In het zendelingenhuis leerde hij van den geestelijke vele gebruiken uit de beschaafde samenleving. Vader Raoul had aardigheid aan zijn leerling, die voor hem toch heel wat hooger stond dan de negers om hem heen, die hem een aangename afleiding bezorgde in zijn eenzaamheid.

Maar Tarzan gevoelde zich niet gelukkig. Er was een leegte om hem heen gekomen en hij wist maar al te goed, waaraan het was toe te schrijven. Zou dit ooit anders worden? Zou hij nog eens met Jane worden hereenigd? Zoo hopeloos als in zijn wildernis was het hier niet, want op deze plaats bemerkte hij toch iets meer dat de wereld nog wat anders bevatte dan wouden en water.

Kleine bootjes kwamen van een groot schip. En op een groot wit schip was zijn vriendin heengegaan! Daar in de verte lag het; zou dat het vaartuig zijn, waarop Jane verbleef? Hij moest en zou er heen; hij wilde er meer van weten en als ze er niet was, misschien zou 't hem toch nog wel iets nader brengen tot zijn doel.

Toen de avond gevallen was, ging Tarzan op weg om zijn vriendin te zoeken. Ook nu stortte hij zich in zee om zwemmend zijn doel te bereiken. Hij wist ongemerkt aan boord van het schip te komen. Haastig sprong hij door een luik in de boot.

Na drie dagen zonder eten in het ruim te hebben doorgebracht, trotseerde Tarzan onbekende gevaren om voedsel te zoeken. Toen hij aan dek kwam ontdekten de schepelingen hem, en wilden hem grijpen. Doch Tarzan verzette zich, tot de kapitein zag, wat er gebeurde.

„Verspil je krachten niet mijn jongen, we hebben juist zoo'n stevigen kerel aan boord noodig,” zeide hij tot Tarzan.

Den geheelen dag moest hij hard werken voor zijn bestaan, doch des nachts tuurde hij onafgebroken over de eindeloze wateren, zoekende naar haar.... zijn vriendin. Dan zat hij boven in het touwwerk omdat hij bij zijn arbeid reeds gemerkt had dan verder te kunnen zien.

Weken waren sedert vervlogen en eindelijk kwam het schip in een Californische haven aan, een, voor den in de wildernis opgegroeide Tarzan vreemd gezicht. Zou dit het land van Jane zijn? Nog had hij haar niet gevonden en hij zou toch zoolang ronddoolen, tot hij weer bij haar was.

Doch Tarzan was de eenige niet, die onder de scheiding leed. Aan boord van het mooie witte jacht, dat de gasten van prof. Porter meevoerde, was er ook iemand, die steeds terug dacht aan de dagen in de wildernis doorgebracht. Dat was Jane! Nu pas gevoelde het jonge meisje, wat Tarzan voor haar beteekende, deze scheiding maakte 't haar nog duidelijker, dat ze niet meer zonder hem kon leven.

Lang, urenlang kon ze op het dek zitten turen. Van niemand nam ze notitie en zij, die steeds voor ieder een lief, vriendelijk woord had, werd grillig en voor velen een raadsel. Niemand begreep de oorzaak van deze verandering, behalve Greystoke. In gedachten doorleefde ze de heerlijke uren met Tarzan gesleten; daar, hoog in de boomen, te midden van de woeste natuur had ze de teederste oogenblikken in haar bestaan doorleefd.

Van de attenties van William was ze minder dan ooit gediend. Ze wantrouwde hem met zijn haast om spoedig te vertrekken. Papa Porter wilde wel eens weten, hoe 't eigenlijk stond tusschen de jongelui, die nimmer beter gelegenheid konden krijgen om elkaar te leeren kennen dan gedurende het dagenlange verblijf op het jacht.

„Ben jij 't met graaf Greystoke eens geworden?” informeerde hij bij zijn dochter.

„Ik heb hem nogmaals geweigerd... maar hij wil er geen genoeg mee nemen,” was 't eenigszins bitse antwoord van Jane, dat haar vader zoowel om den toon als om den inhoud verbaasde.

Enfin, de tijd zou vermoedelijk alles wel in orde brengen, was zijn oordeel. 't Was het gemakkelijkst ook zoo te denken, want nimmer had Porter moeite gedaan zijn dochter te begrijpen, het studiemateriaal, de apen, had hem daarvoor geen oogenblik overgelaten.

Vele oude bekenden.

Aan wal gekomen was Tarzan dagenlang naar het zuiden getrokken, zich voedend met bessen en klein wild.

Hij vermoedde niet, dat hij in Engeland, in het land zijner vaders, op het oogenblik het onderwerp van gesprek was en dat velen er heel wat voor over zouden hebben om hem terug te vinden om van de tegenwoordige bewoners van het kasteel Greystoke verlost te zijn. De ervaringen van prof. Porter en prof. Stark met hun metgezellen waren wereldkundig geworden en verwekten buitengewoon opzien. De klerk van notaris Vancouver, die ook van de partij was geweest, kon natuurlijk zijn persoonlijke bevindingen aan zijn patroon overbrengen, toen hij in Engeland was teruggekeerd en voor de douairière was 't geen prettige dag, toen de notaris met zijn klerk haar de onaangename tijding brachten.

William was vrij rustig gestemd, toen de notaris hem na een onderhoud over een en ander en vooral op grond van de vingerafdrukken als zijn meening te kennen gaf, dat dit onomstootelijk bewees, dat Tarzan de zoon van graaf Greystoke was. Ja, wel beweerde de graaf dat zijn neef dood was, „maar tot dat die dood bewezen is, is uw positie hier gelijk aan die van een pachter,” zeide hij tot den tegenwoordigen graaf Greystoke.

Op hetzelfde oogenblik dat het onderhoud van William met den notaris en diens klerk plaats greep, ontving de eerste een briefje van zijn moeder, waarin deze onomwonden haar ongerustheid te kennen gaf. Het slot waren dan ook deze woorden: ....dus haast je en trouw die rijke erfgename, voor Tarzan verschijnt, die alles zou kunnen bederven.”

Kalm vouwde William het briefje weer in de enveloppe en borg het in zijn binnenzak, zijn gesprek met de bezoekers voortzettende, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Hij wist immers dat Tarzan in de wildernis verbleef en al was 't hem nu gelukt hem te ontmoeten, dat zou een tweeden keer nog niet zoo zeker weer plaats hebben. Bovendien was de buurt daar nu juist niet veilig en mocht Tarzan werkelijk niet gedood zijn in het laatste gevecht met de inboorlingen, dan had hij toch groote kans, dat dit naderhand zou zijn gebeurd.

Een mengeling van zelfbedrog en van zijn werkelijke meening lag dan ook opgesloten in het antwoord dat William den notaris gaf:

„Ja beste kerel, maar voordat je hem gevonden hebt.... en dat zul je nooit... ben ik nog graaf Greystoke. Houd je gereed om onmiddellijk met mij naar Amerika te vertrekken.”

Zoo scheidden de mannen en uit alles was 't den notaris thans duidelijk geworden, dat 't hem geen windeieren zou leggen, als hij William een handje hielp. Vroeger had hij meer neiging gehad voor het tegendeel, maar zoo'n halve wilde, men wist toch ook maar nooit, hoe daar mee aan te vangen. Dat kon hem nog wel eens heel wat last en moeite bezorgen.

Tarzan had al een heel eind in Californië afgelegd. In de havenstad aangeland, was 't hem alsof hij in een sprookjesland was aangekomen. Ook hij trok sterk de aandacht van de menschen om hem heen, want - al droeg hij niet meer de primitieve kleeding uit zijn oerwouden en had hij een paar

meer moderne kledingstukken van vader Raoul gekregen om zijn lichaam te bedekken - zijn halfnaakte bovenlijf strookte niet met de plaatselijke gewoonten in dit opzicht.

Hoe stond hij nu te kijken! Een auto vooral trok zijn aandacht. Je kon er je in spiegelen als in 't water, zoo glad. Maar een kleine schrik voer hem door de leden, toen dit levenlooze wezen, dat hij door niemand zag voortbewogen, er met een flink vaartje van doorging.

Daarna was zijn zwerftocht begonnen; veel ontmoetingen had hij niet. De voornaamste was met drie mannen, voor wie hij met de behendigheid hem eigen van de Afrikaansche wildernissen, in een boom was gevluht. Verscholen door het gebladerte zagen ze hem niet en toen ze uit het gezicht waren verdwenen, daalde Tarzan van zijn hoogen zetel af. Een wondere verschijning was dat geweest, want die drie mannen, die op Tarzan geen aangename indruk maakten, bewogen zich snel voort op vlugge dieren.

Tarzan's instinct bleek hier zuiver te hebben gevoeld, want dit drietal was „de Duivel,” een ontsnapte gevangene, met twee trawanten, uitgedost als Mexicaansche roovers, die de buurt onveilig maakten.

Dicht bij de Mexicaansche grens stond in Californië de farm van de familie Porter. 't Was nog slechts kort geleden, dat de bewoners na den zwerftocht met het jacht waren thuisgekomen. 't Was een vreugdevol weerzien geweest met de achtergeblevenen: het dienstpersoneel en vooral de dieren. De lange scheiding had de herinnering aan vroeger ook bij de gevederde- en viervoetige huisgenooten niet uitgewischt. Uitgelaten, dol kwam Jane's lievelingshond aangedraafd en de kakatoes zetten zich even gerust op haar vinger, alsof geen dag deze kennismaking onderbroken was.

Eenige dagen na de thuiskomst ontving prof. Porter een brief, die hem buitengewone belangstelling inboezemde. 't Was wel te begrijpen, want ook de toekomst van zijn dochter was hierbij betrokken. 't Slot van dit schrijven luidde:

...er bestaat geen twijfel meer. De vingerafdrukken bewijzen voldoende, dat de aapmensch Tarzan in werkelijkheid graaf Greystoke is. Was Tarzan niet gedood, dan zou Clayton zijn titel en bezittingen aan zijn neef moeten afstaan.

Dus redeneerde de flegmatieke Amerikaan, dan zou Jane geen gravin Greystoke worden! Was Tarzan wel gedood? Alleen William beweerde dit, verklaarde 't te hebben gezien, maar daarom was 't nog zoo niet, want had hij niet telkens moeite gedaan de bloedverwantschap te ontkennen? Enfin, dan maar geen gravin, dan maar een man zonder fortuin, zij zelf was rijk genoeg. 't Kwam er bij hem alleen maar op aan, dat ze van elkaar hielden, voor nog zoo veel zou hij niet willen, dat zij ongelukkig werd.

De brave man vernam eerst later, dat op hetzelfde oogenblik, dat hij aan een gelukkige toekomst van zijn dochter dacht, deze in levensgevaar verkeerde. Geheel alleen was ze op een rijtoer gegaan en op den terugweg had ze een hoogst onwelkome ontmoeting.

Op eenigen afstand zag „de Duivel” haar rijden; hij vestigde er de aandacht van zijn makkers op en overlegde, dat ze een flink losgeld waard zou zijn. Dus getracht haar te ontvoeren!

De bandiet ging er op af.

„Mag ik met u meerijden, miss Porter?”

Maar Jane bevroedde, wie die galante ridder was en door een overhaaste vlucht, waarbij haar rijkunst haar goed te pas kwam, achtervolgd door de drie bandieten, wist ze zich te redden.

Slechts enkele uren nadat Porter den brief, waarin over Tarzan en William Clayton werd gesproken, had ontvangen, kwamen er onverwachte gasten. William, begrijpend dat snel handelen gewenscht was, had zich oogenblikkelijk naar Californië begeven. Zoo geheel vreemd was 't dus niet, dat er slechts weinig tijdsverschil was tusschen de ontvangst van den brief en William's aankomst.

Voor prof. Porter wilde hij natuurlijk niet doen blijken, waarom hij zoo korten tijd nadat ze van elkaar waren gegaan, zich nu reeds in Californië bevond.

„Wij zijn op reis en wilden u eens komen verrassen,” zeide William tot den professor, zich verheugd toonend over het weerzien.

Maar Porter geloofde dit niet zoo dadelijk, begreep zeer goed, waar de schoen wrong en zoo langs z'n neus weg gaf hij dit William te kennen.

„Het is wel een groot toeval, dat u juist op denzelfden dag hier komt, waarop ik dezen brief betreffende Tarzan's vingerafdrukken ontving.”

Maar William deed, alsof hij 't niet hoorde en bracht het gesprek op een ander onderwerp, dat hem het meest aan het hart ging, waarvoor hij gekomen was.

„Ik wilde enkel mijn geluk eens weer probeeren,” antwoordde hij, doelend op zijn verhouding tot Jane.

Doch dat geluk was meer dan al of niet in aanmerking te komen als Jane's echtgenoot, 't was ook van zeer materieelen aard. Had zijn moeder hem niet bevolen de millioenen te trouwen?

De ontmoeting met Jane was verre van bemoedigend. Nu ze hem een poosje uit haar nabijheid had gemist, had ze begrepen, dat hij niets in haar leven beteekende. Hoe anders was dat geweest met Tarzan! Gehuild had ze na die scheiding, met de grootste moeite had ze iets door haar keel kunnen krijgen. Dat ze William niet meer zag, had haar zelfs vroolijker gestemd. 't Was een opluchting geweest, toen ze hem verlieten.

Een vreugdevol weerzien was het niet. Jane was niet de eenige wie de uren van samenzijn lang voorkwamen. William gevoelde zich even weinig op zijn gemak. Jane mocht een lief vrouwtje zijn, van de soort hield hij niet. Waren ze samen dan werd er meer gezocht dan een onderhoudend gesprek gevoerd.

De burgerlijke beleefdheid werd in acht genomen en misschien, rekende William uit, zal ze ten slotte er in bewilligen mijn vrouw te worden. Als Jane evenwel kans zag William voor een poosje te ontloopen, liet ze dit niet. Toen ze eens samen in den omtrek gingen wandelen, gaf ze weer blijk van haar handigheid in dit opzicht.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn om even mijn mantel te halen?” vroeg ze William.

Steeds zich zoo gedienschtig mogelijk betoonend, ging Greystoke naar de farm terug. Maar nauwelijks had hij, na zijn opdracht te hebben vervuld, het huis verlaten, of hij kwam binnenstormen, allen opschrikkend door zijn gegil:

„De bandieten.... hebben Jane ontvoerd!”

„De Duivel” en de zijnen hadden 't bij hun eerste poging niet gelaten, steeds op den loer gelegen en William kon nog juist zien, dat Jane door een bandiet, dwars voor dezen op het paard liggend, werd weggesleurd.

In wilde vaart ging 't langs de wegen en de redding van prof. Porter en de zijnen kwam te laat. Men wist niet, waar Jane gebleven was, kon niet zien, dat ze door „de Duivel” in een groot, obscuur gebouw werd binnengedragen, wat al haar tegenspartelen niet kon verhinderen, doch haar aanrander slechts prikkelde tot grooter krachtsinspanning om dit vrouwtje in zijn macht te hebben.

In „De Hel”.

In „De Hel” ging 't lustig toe. De bandieten en gelukzoekers, die hier bijeen waren gaven zich weer aan hun luidruchtige vermaken over en werden nog meer opgezweept door „La Belle Odine”, een aanlokkelijk wezen; zooals in dezen kring bekend was geworden een afstammeling van een Spaansch edelman en een Françaisetje uit Parijs.

Dit was ook de geliefkoosde verblijfplaats van „den Duivel,” waarmee de omgeving voldoende is getypeerd.

La Belle Odine danste weer een harer woeste dansen, die de kerels in extase bracht. Op hun wijze gaven ze aan hun bewondering uiting en deden blijken Odine's gezelschap op prijs te stellen.

De groote flambards en punthoeden vlogen door de zaal om voor Odine's voeten neer te vallen. Behendig wist de danseres er met haar slanke voetje een uit te diepen: de hoed van haar favoriet voor dien avond.

Maar nauwelijks had de eigenaar van dit hoofddekseel haar in de armen gedrukt of er gebeurde iets, dat de geheele zaal in opschudding bracht. Men was in „De Hel” wel een en ander gewend, doch dit trok algemeen de aandacht.

Onbespied had door een der ramen iemand naar binnen staan gluren. Een vreugdevolle blik van herkenning gleed over zijn gelaat, toen hij daar de bekoorlijke Odine zag. Was dat....? En op hetzelfde oogenblik kwam er een man, die het vrouwtje op de verhooging in zijne armen drukte... Als een pijl uit een boog schoot de vreemde toeschouwer naar binnen... 't Was Tarzan!

Op zijn zwerftocht was hij op deze plaats aangeland en nu vond hij hier zoo waar.... zijn Jane! Ja, dat was ze, en ze had nu dadelijk zijn hulp noodig tegen de aanranding van een vreemde. De arme kerel zag nog te weinig het onderscheid tusschen blanke vrouwen!

Hij rende naar binnen en voor hem beteekende het weinig dien kerel van Odine, in wien hij Jane meende te herkennen, af te rukken. „Ik ben Tarzan; geef mij mijn vriendin!” gilte hij.

De woede van al die verhitte mannen kende geen grenzen, maar na de vrouw te hebben ontzet en aan al de verdere aanvallers gevoelige klappen te hebben uitgedeeld, stapte Tarzan met vastberaden tred door de zaal om zich weer te verwijderen. Hij bemerkte 't reeds, dat was Jane niet, dat was een vrouw met een geheel ander innerlijk. Doch 't was een vrouw, bestemd dus om beschermd te worden en daarom had hij dan toch een noodzakelijk werk verricht.

De bandieten stelden belang in Tarzan en wisten hem in hun midden te krijgen. Ze trakteerden, wilden hem alcohol te drinken geven. Het brandende gevoel in zijn keel deed Tarzan bijna verstikken. Wilden ze hem op die wijze onschadelijk maken; wilden ze hem vergiften?

Eén was er die voor Tarzan iets anders dan nieuwsgierigheid gevoelde, namelijk Odine. Hoe stond haar deze omgeving steeds tegen. Voor al die kerels was ze slechts een stuk speelgoed; maar nu was er eens een, die haar niet kende en die haar had verlost uit een omarming, die haar eigenlijk een walging was. Ze ging naar Tarzan, nadat deze zich van het mannelijk gezelschap had losgemaakt en zette zich naast hem neer. Voor haar waren

mannen alleen gevoelig geweest voor haar liefkoozingen en zooals ze in andere gevallen met minder eerbare bedoelingen leden van het sterke geslacht aan zich had weten te binden, zoo bracht ze nu Tarzan tot zich. Hij bedwelmde door de zachte streeling van de teere vrouwenvingers op zijn gespierde armen.... totdat een angstgegil, een stem die hij meer had gehoord, hem deed ontwaken.

Dat was Jane's stem! Waar was zij?

Ook Jane was in „De Hel” terecht gekomen. Hier was de gewone verblijfplaats van „de Duivel” en dit was het lugubere gebouw, waar hij zijn prooi had binnengebracht. Jane kon niet beletten, dat haar aanrander haar in een kamer binnendroeg. Nu was ze van hem, had hij haar met zijn satanischen lach beduid. Doch zoo spoedig gaf ze zich niet gewonnen; ze sloeg, traptte! Maar wat vermocht dit tegen een individu als dezen bandiet! Hij had wel voor heeter vuren gestaan; had hij Odine niet getemd en geheel in zijn macht gebracht? En zou dan dit meisje, dat zooveel minder ervaringen van het leven had hem dan kunnen weerstreven?

Jane wilde vluchten, helaas een vergeefsche poging, want „de Duivel” stelde zich tusschen haar en de deur. Gelukkig nog een deur! Met één sprong was ze er buiten en de bandiet kon niet meer verhinderen dat vanaf de balustrade, die rondom de zaal lag, haar rauw gegil in de ruimte weerklonk.

Dat had Tarzan gehoord. Hij besepte dat Jane in gevaar verkeerde; welk gevaar was voor hem, die met het leven van de menschen hier om hem heen onbekend was, niet duidelijk. Maar haar gegil bewees, dat hij moest helpen en met dezelfde behendigheid, waarmee hij vroeger in de wildernis de boomen beklom, werkte hij zich langs de balustrade omhoog.

Een woest gevecht tusschen de bandieten en Tarzan volgde. Ze zagen onmiddellijk, dat hun leider moest worden verdedigd. Jane was weer in de kamer gedrongen, doch ze was er nu alleen en toen een der kerels langs Tarzan heen wilde binnendringen, werd hem dit belet door een revolver, vastgehouden door een vrouwenhand. Als redster in den nood stond daar Odine. Te veel had ze in de wereld meegemaakt, dan dat ze niet onmiddellijk de situatie begreep. Die vrouw moest ze helpen voor den ondergang, waaraan zij niet ontkomen kon! En wanneer ze die vrouw hielp, dan - ook dat was haar duidelijk - bewees ze hem een dienst, die zoo juist haar eer redde. Had hij gemeend in haar de vrouw te zien, die hem nu zoo onverwacht verscheen?

Odine ging de kamer binnen; daar stonden de twee vrouwen tegen over elkaar!

„Heeft hij u lief?” bracht ze er stamelend uit, zelf gevoelend hoe hij haar lief was geworden door zijn daad in die weinige oogenblikken.

Weinig woorden werden er gewisseld, maar gehandeld des te meer. Odine bracht Jane naar buiten, zette haar op een der gezadelde paarden, die er steeds voor gebruik gereed stonden en toen ze Tarzan uit de vechtende menigte had gehaald, voerde ze hem naar Jane. In vliegende ren ging 't naar de farm der Porters en de voorsprong was te groot, dan dat de bandieten het verloren terrein konden herwinnen.

Toen Odine alleen achter was gebleven, gevoelde ze dat deze man haar niet onverschillig liet, zooals tot nu toe ieder ander!

Jane en Tarzan kwamen behouden op de farm. Groot was de vreugde over

het weerzien van het meisje, maar niet minder de verwondering over Tarzan's wederverschijning. William was zoo zeer uit het veld geslagen, dat slechts een zeer conventioneele begroeting over zijn lippen kwam.

„Ik ben verheugd, dat we u gevonden hebben, graaf Greystoke.”

't Was de eerste maal, dat Tarzan deze naam, die in werkelijkheid de zijne was, in de ooren klonk, maar de man, die deze tot nu toe had gevoerd, toonde zich allerm minst verheugd. Nu was alles voorbij, dat wist hij, daaraan behoefde niet meer getwijfeld. Zou er nog iets aan te doen zijn, om Jane voor zich te winnen, al was 't met den graventitel verkeerd gelooopen? Als hij eens.... Neen, niet overhaast, kalm overleggen, want anders zouden behalve de titel ook de millioenen verloren gaan. De kans was toch al veel te groot bij de vriendschappelijke verhouding tusschen Tarzan en Jane.

Later kon men William terugvinden in „De Hel.” Door het gebeurde met Jane had hij van het bestaan der bende kennis gekregen, daarvan kon ook hij profiteren.

Met „de Duivel” en zijn beide trouwste volgelingen werden verschillende plannen ontworpen. Hoe één begon William Clayton zich reeds te gevoelen met deze bende. Even sluw keek hij, even geheimzinnig klonk zijn stem!

Zoo stil konden de onderhandelingen niet worden gevoerd, of er was iemand, die er geheel mee op de hoogte kwam. Dichtbij stond Odine en ze kromp ineen van woede bij 't hooren van de handelingen, die men jegens den man, dien zij lief had, al werd hij ook door een andere vrouw bemind, overlegde. Dat zou zij verhinderen!

Het viertal schrok, toen ze daar onverwacht voor hen verscheen. Vooral William vond het niet prettig, dat iemand wist, wat hij in zijn schild voerde. Merkbaar toonde hij zich gerustgesteld, toen hij in haar een nieuwe bondgenoot meende te hebben gevonden.

„Ik heb alles gehoord, doch jelui zijn alle dwazen,” voegde Odine de mannen toe, die reeds verrukt waren over het plannetje, dat ze hadden uitgedacht. En 't klonk hun lang niet aangenaam in de ooren van deze vrouw iets te moeten aanhooren, dat ze gevoelden wel eens de waarheid te kunnen zijn.

„Jullie zoudt hem niet kunnen dooden, dien Simson.... het zou jullie eigen dood zijn. Maar ik.... ik ben Delilah... ik zal zorgen, dat hij mij lief krijgt... en dan...”

Ja, dan was het spel gewonnen, moest William zichzelf bekennen.

Maar na twee weken in een deftig hotel te hebben doorgebracht, kreeg graaf Greystoke, Tarzan, het gevoel alsof hij een in een kooi opgesloten leeuw was. Alle gebeurtenissen om hem heen waren als evenveel kwellingen.

Een verarmde edelman zou tegen een geldelijke vergoeding de opvoeding van den nieuwen graaf voltooien. Toen de pupil de eerste ontmoeting met zijn leermeester had kon hij zijn spot voor dit meest decadente type van Engelschen adel niet onderdrukken.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe lang u het in de wildernis zou uithouden!”

Maar lord Ethelred Skiffen wist voor zoo'n beleediging, hem, den geaffecteerden gentleman aangedaan, geen ander antwoord dan zijn toch

reeds te korte bovenlip op te halen.

Een andere kwelling was toen de kleermaker kwam om voor een waardige garderobe te zorgen. Stil staan moest Tarzan, opdat iemand met bandjes rond zijn lijf de maat kon nemen. En de kleermaker wist zijn verbazing niet te onderdrukken over de afmetingen van zijn nieuwen klant.

„Borstwijdte 120 cM.”, zeide hij tot zijn bediende, herhaaldelijk controleerend of hij goed had gezien en dan nog ongelooflijk kijkend naar den schrijver. En de zich gruwelijk vervelende Tarzan zuchtte diep bij 't nadenken over het verschil van gewoonten in zijn geboorteland en hier. Onder de vingers van den snijder verschoof de centimeter:

„Neem maar 135 cM.,” moest hij bevelen.

De oude zin voor vrijheid uitte zich nog eenmaal op een autotocht. In een kooi zag de graaf een leeuw heen en weer lopen: een paar pas naar links, een paar pas naar rechts. Hij sprong uit de auto, rende naar de kooi en slechts met moeite slaagde men er in hem te overreden deze niet te openen.

„Is het dan een misdaad, een vriend uit de gevangenis te bevrijden?” was z'n niet-begrijpende vraag.

Onderwijl benutte William den tijd Jane tegen zijn neef op te zetten. In een aangrenzende kamer van die, waar de opvoeder en de kleermaker Tarzan het leven onaangenaam maakten, hadden de beide eersten een onderhoud.

„Ik houd genoeg van u om te wachten, tot u meer dan genoeg hebt van dien wildeman,” loog het jongemensch.

En hij ging een schildering ophangen, hoe ongemanierd Tarzan zich wel zou' gedragen als hij eens aan een deftig diner zou aanzitten.

Maar Jane was hiervan niet gediend en toonde haar verontwaardiging, zoodat er voor William niets anders op zat dan heen te gaan, om voor zichzelf den toestand niet nog slechter te maken.

De intriges: „La belle Odine”

In haar zeer weelderig gemeubelde vertrekken had gravin Scherzi zich op de divan uitgestrekt. Eerst eenige dagen geleden was ze in de stad gekomen en de inrichting van haar woning deed blijken, dat 't haar niet aan de noodige middelen ontbrak.

De aandachtige toeschouwer zou een bekende meenen te zien in de dame, die deze salons bewoonde. En inderdaad hij had niet verkeerd geraden, want wie hier resideerde als gravin Scherzi was niemand anders dan.... „La belle Odine.”

Nog een ander bekend gezicht zou men eenige oogenblikken later herkennen, nl. dat van William Clayton. De oplossing van het raadsel hoe Odine hier verzeild was geraakt, lag voor de hand: het plannetje van Odine zou worden uitgewerkt, William zorgde voor het finantieele deel en de villa was de val, waarin Tarzan moest werden gelokt.

„Dit is de omgeving, waarin ik thuis hoor; die kroeg is eigenlijk beneden mijn waardigheid,” waren de woorden, waarmee Odine William ontving en men kon haar aanzien, dat ze meende wat ze zeide.

„Drommels, je ziet er prachtig uit; ik zou zelf verliefd op je kunnen worden.”

De oude charmeur kwam in William boven. Ook deze vrouw zou hij 't liefst voor zichzelf houden, maar alles tegelijk gaat nu eenmaal niet. Een teeder onderhoud had hij er echter van willen nemen, ware niet een stoornis gekomen; de onverwachte verschijning van den „Duivel”, die toch ook wel eens wilde weten, hoe zijn lievelingetje gehuisvest was. 't Was Odine alsof ze reeds geheel ontgroeid was aan haar oude omgeving, iets anders was nl. onmogelijk te concludeeren uit de woorden die ze den „Duivel” toevoegde en vooral uit den toon, waarop ze sprak.

„Hoe durf je onaangediend binnenkomen? Dat zijn manieren uit „De Hel” en die heeft bij mij afgedaan.”

Nu was de beurt aan den „Duivel” om zich te verbazen. Was dat Odine, die hij zoo goed onder den duim had? Was 't niet verkeerd geweest haar in het complot te halen, haar eigenlijk de leiding te geven? Hij begreep er niets van, dat zij zich zoo aan hem ontworsteld had. Zijn geweldige persoonlijkheid had haar altijd ten sterkte geïmponeerd, hoe nietig leek ze naast hem. Neen, hij was er niet gerust op; die historie met den revolver bij het gevecht op de balustrade had hem toch al heel slecht aangestaan.

Noodgedwongen zou hij daarom tegenover haar een houding aannemen, zooals nog nooit te voren het geval was geweest: hij toonde zich klein en onderworpen.

„Kom, laten we als vroolijke vogeltjes in een lief nestje zijn.... we werken toch samen voor een groot doel.”

Dit werkte kalmeerend en een rustig onderhoud over de te volgen gedragslijn werd hierna gevoerd.

William begaf zich naar zijn neef. Ze hadden afgesproken naar een soïrée in het hotel te zullen gaan, maar bij Tarzan was de lust vrijwel verdwenen.

„Ga mee,.... ter wille van Jane,” drong William aan.

Die naam deed haar uitwerking en de beide neven begaven zich naar de

hotelzaal, waar zij op aangename wijze den avond zouden doorbrengen. Was Tarzan's lust al niet groot, toen hij er eenigen tijd had vertoefd nam zijn tegenzin toe en William kon zich niet ontkennen, dat hij met genoeg deze stemming bij Tarzan ontwaarde.

„Het is hier knapjes vervelend; zullen we ergens anders heengaan?”

William had zijn neef geen groteren dienst kunnen bewijzen, dan met dit verzoek. Minachting had hij bijna voor een zangeres, die van haar kunst deed genieten en hij stak zijn meening niet onder stoelen en banken.

„In de wildernis zouden we zoo'n huilende hyena doodden... maar hier...”

In een aangrenzend vertrek nam William Tarzan mee naar het raam, en wat ze daar zagen, ontstelde hen in hevige mate.

Kort voordat de beide heeren aan het venster verschenen, was voor hotel Rexis een auto aangekomen. Een vrouw en eenige heeren stapten uit: het was Odine, „de Duivel” en een paar trawanten. Kalm hadden ze staan wachten, alleen onderzoekende blikken richtend naar een der ramen van het hotel. Toen een paar mannenfiguren zichtbaar werden, kwam er beweging in het clubje. Een beetje vreemdsoortig, want het eerste wat de mannen deden, was de vrouw aan pakken en te doen alsof ze haar wilden worgen.

Boven voor het venster werd van de geheele manoeuvre alleen het laatste deel gezien.

„Zij vermoorden die arme vrouw,” zeide William doodelijk ontsteld tegen Tarzan.

Een moord en dan nog wel op een vrouw, dat behoefde Tarzan slechts éénmaal gezegd. IJlings spoedde hij zich de kamer uit, er zelfs geen aandacht aan schenkend, dat hij, die 't eerst het gebeurde had gezien, kalm achterbleef.

De verschijning van Tarzan buiten het hotel had de aanranders op de vlucht gedreven, de vrouw overlatend aan den chauffeur, die vol attenties bleek.

„Ze hebben de gravin reeds tweemaal aangevallen. Wilt u mij helpen haar naar huis te brengen?” richtte hij zich vragend tot Tarzan.

't Was gravin Scherzi, wier naam de graaf nu voor 't eerst hoorde. Maar of 't een gravin was of niet deed weinig ter zake, 't was een vrouw en die moest men helpen, dat was men als man verplicht tegenover zwakkere schepsels. Zoals hij naar buiten was gekomen, stapte Tarzan in de auto om haar naar huis te vergezellen.

Na Tarzan's verdwijning was William weer de zaal ingegaan. Jane, die Tarzan miste, wendde zich tot hem met de vraag, waar deze was gebleven.

Aanvankelijk wilde William op deze vraag het antwoord schuldig blijven, maar hortend en stotend kwam hij ten slotte met een verklaring.

„Ik heb het voor je geheim willen houden.... maar.... er is een andere vrouw.... hij zag haar zoo juist vanuit het raam.”

William bloosde zelfs niet bij dit valsche verhaal. Zoo zeer had hij zich ingedacht in de comedie, die gespeeld zou worden om Tarzan ten val te brengen.

Ongemerkt wist hij naar buiten te komen om te vernemen, of de toeleg was gelukt en 't gaf hem niet weinig vreugde, toen hij wist, dat Tarzan met gravin Scherzi, in wie hij Odine ongetwijfeld niet direct zou hebben herkend,

was meegetroond.

Tarzan kweet zich verder van zijn taak. Nog wist hij niet, dat de vrouw die hem in „De Hel” had geholpen bij de ontvluchting van Jane, dezelfde was als die welke hij thans in de auto met zich voerde. En deze, die op zich had genomen de comedie te spelen, niet om Tarzan in het ongeluk te storten, maar in de hoop dat zij den man voor zich zou mogen winnen, liet uit niets blijken, wie ze was. 't Spel was begonnen, nu moest het uitgespeeld, nu ook het medelijden opgewekt, opdat Tarzan zich gewonnen gaf. Bij het uitstijgen uit de auto wendde ze een bezwijming voor en ze zou gevallen zijn, had haar beschermer haar niet in zijn sterke armen opgevangen.

Licht als een veer was ze, o, welk een verrukking doorvoer Greystoke. Zoo had hij nog eens een vrouw in zijn armen gehad. 't Had hem gek gemaakt, hij had ze zoo steeds met zich willen omdragen en nog sterker was dat verlangen geweest in de dagen, dat hij later alleen was gebleven. Nu maakte datzelfde gevoel zich opnieuw van hem meester.

In de salon legde hij de gravin op de divan. In bewondering voor de lieve verschijning bleef hij staan. Tot nu toe had hij haar in zijn armen gevoeld, had zij alleen in de auto haar hoofd tegen hem aan laten rusten.

Thans meende hij dit gezicht eerder te hebben gezien. Maar wie kon 't dan zijn, want hij had immers zoo weinig vrouwen op zijn levenspad ontmoet. 't Moest dus onmogelijk zijn! Doch de eerste woorden van de gravin bevestigden zijn vermoeden.

„Hoe wonderlijk is het noodlot.... toen wij elkaar voor het eerst ontmoetten, hielp ik u.... en nu heeft u mij gered.”

't Was dus waar, 't was Odine! Droomde hij of was het werkelijkheid? Kon deze gravin dezelfde zijn als de vrouw, die zich door de bandieten uit „De Hel” in hun armen liet sluiten? Odine zou zelf de oplossing van dit raadsel geven. Een oplossing ten minste, die Tarzan zou bevredigen, omdat hij niet wist, dat 't alles een leugen was, die daar voor hem werd afgewikkeld.

„In die verschrikkelijke kroeg werd ik gevangen gehouden. Ik ontsnapte.... doch die man is mij tot hier gevolgd.... ik leef in voortdurend gevaar.”

Hoe zwaar viel 't Odine dit verhaal op te dissen. Ze bemerkte niet sterk genoeg te zijn om deze gemeene intrige tot het eind toe te spelen. Zoals Delilah van voorheen, had ze gezegd! Ze zou 't niet kunnen; in gedachten zag ze dat tafereel uit het Oude Testament voor zich afwikkelen en ze gruwde, dat de man, dien ze werkelijk lief had, op een dergelijke wijze zou worden ten val gebracht. Neen, dien man zou ze beschermen, want ze wilde hem voor zich behouden. Niemand mocht hem leed doen.

Spontaan omhelsde ze den graaf. Tarzan werd week bij deze aanraking. Doch de natuurmensch ontwaakte in hem, hij greep Odine's armen en wierp haar van zich.

„Neen.... u bent mijn vriendin niet. In de wildernis hebben wij maar één vriendin!”

Hard als metaal klonk haar die stem in de ooren. Alles was voorbij! Ze dacht niet meer aan het lage plan, dat ze mee ten uitvoer wilde brengen, ze dacht nu slechts aan haar liefde, die ze voor immer verloren wist.

„Hij is de eerste man, dien ik ooit liefgehad heb en... hij heeft mij niet lief.”

Zij ook kon liefhebben, zij was niet een verachtelijk wezen, zoals men Odine steeds beschouwde. Toen kort na Tarzan's heengaan „de Duivel”

binnen trad, weigerde ze verder nog iets te doen ten nadeele van den graaf, laat staan het ergste wat men van haar eischte.

„Ik kan dien moord niet plegen,” zeide ze.

Maar nog was ze niet ontworsteld aan de macht van den „Duivel.” Eerst had ze zich voorgenomen hem te weerstreven, er mocht van komen, wat wilde. Doch voor de dreigementen van het onmensch tegenover haar bezweek ze. Ze was toch maar een arm, ongelukkig mensch, dat zoo graag wilde blijven leven. Ja, ze kon niet terugkeeren, ze was in zijn macht! O, die blik waarmee hij haar aanzag! Ze had hem beloofd mee terug te keeren naar „De Hel,” maar 't was hem niet meer genoeg. Het eenige wat hij nog verlangde was den dood van dien man, die zich zijn meerdere had getoond en hem daardoor had beleedigd in de oogen van zijn volgelingen.

Geheel onder suggestie van haar meester ging Odine naar de telefoon. Ze belde Tarzan op en 't waren de haar ingegeven woorden, die aan de andere zijde van de draad werden gehoord: „Kom onmiddellijk.... „de Duivel” tracht mijn kamer binnen te dringen, om mij te doden!”

Tarzan was na het verlaten van de villa dadelijk naar hotel Raxis teruggegaan, waar hij William ontmoette. Liever was 't deze geweest zijn neef niet meer te zien, maar hij wilde niets laten blijken en ging heen om Jane van Tarzan's terugkeer te verwittigen.

William had geen oogenblik stil gezeten en ook maatregelen genomen, die Tarzan van Jane konden vervreemden, zooals hij telkens de millioenen-erfgename van Greystoke trachtte te verwijderen. De oude notaris had zich hiervoor zelfs geleend.

„Waarom zou een man als u het noodig hebben, een door Clayton afgedankt stuk speelgoed aan te nemen,” voerde 't mannetje met femelende stem aan tegen den graaf uit de wildernis.

Zijn opzet was slecht gekozen, want zoo'n beleediging van Jane, die, dat had hij wel begrepen, veel hooger stond dan de meesten, die hij in de beschaafde wereld had ontmoet, wenschte hij niet ongewroken te laten. Op zijn oorspronkelijke manier tracteerde hij den man, die hem zoo onbaatzuchtig z'n meening te kennen gaf, op een pak slaag. Het geheele feest was verstoord; andere heeren trachtten de vechtenden te scheiden, maar niemand kende de kracht van Tarzan. Woest sloeg hij om zich heen, de vazen, die op het bordes stonden, benutte hij als projectielen.

Dat oogenblik koos William om Jane binnen te leiden. Zoo had ze zich hem niet kunnen voorstellen. Had William dan toch een juiste afschildering gegeven?

William genoot van zijn triomf. Hij zag het verstoorde gezicht van Jane en rekende bij zichzelf uit, dat er weinig van dergelijke emoties noodig waren om tot zijn doel te geraken. Ze sleepte zich naar een aangrenzende kamer voort niet in staat aan iets te denken.

Ook Tarzan was gebroken door het gebeurde. Een nieuwe hevige sensatie greep hem aan. De telefoon riep hem en hij vernam dat nogmaals zijn kracht werd vereischt, nogmaals moest hij de eer van een vrouw verdedigen.

Zonder hoed snelde hij de deur uit, nagestaard door het hotelpersoneel, dat niet kon bekomen van de verbazing over zoo'n onopgevoed mensch. Nauw ontwaarde Odine hem of ze viel hem om den hals. In het hol van den leeuw was Tarzan aangeland. De „Duivel” stond met zijn trawanten op den

loer. Andermaal sprak in Odine haar beter-ik en ze zou nog éénmaal trachten voor Tarzan het noodlot af te wenden.

„Luister.... daar is iemand aan de tuindeur, zeide ze met het kennelijk doel even alleen te zijn.

Tarzan begreep dit zoo min als de rest van den toeleg en hij geloofde dadelijk aan het gevaar voor Odine, waarover ze hem had getelefoneerd. Hij holde naar de tuindeur en Odine maakte van deze gelegenheid gebruik naar den „Duivel” te gaan. Deze evenwel wilde niets weten van smeebeden Tarzan te sparen. En dat Odine hem weer zou volgen naar „De Hel” en zijn slavin zou worden, dat sprak van zelf, dat zou ze wel ervaren.

Maar dan rijpte een stout plan in haar. Toen ze de deur achter zich had gesloten, draaide ze deze in het slot en nu wist ze zich veilig voor een overval van de bandieten. Tarzan was teruggekeerd, hij had niets gevonden en toen kwam Odine's bekentenis.

„Uw neef Clayton heeft mij geld gegeven, om u hierheen te lokken, zoodat de „Duivel” u zou kunnen dooden.... maar ik kan het niet.. ik kan het niet!”

Dat deed in Tarzan het dierlijke boven komen. Hij begreep, waar de bandieten zich ophielden, en na Odine's bekentenis wilden de kerels binnenstormen om af te rekenen. Dat was nog het eenige middel den strijd te winnen, een andere weg was er niet meer. Doch de deur was gesloten en zou voor hun pogingen om binnen te dringen niet bezweken zijn, had Tarzan die niet opengedraaid.

De bandieten wierpen zich op hem, doch ze kenden niet de herculische kracht van hun tegenstander. Gekraakt, vermorzeld bijna, werden ze één voor één ter zijde geworpen. Voor Odine waren 't oogenblikken van geweldige spanning. Ze durfde de bandieten niet aanraken, zij kon Tarzan niet helpen en toch hoopte ze vurig dat hij zou overwinnen.

Nog éénmaal zou ze zijn leven redden. Geen der drie aanranders kreeg gelegenheid zijn wapens te gebruiken. De revolver van een hunner was onder het bereik van den „Duivel” gevallen. Hij strekte er zijn hand naar uit, maar ook Odine had het gevaarlijke voorwerp gezien en het voor de klauwen van den „Duivel” weggegrepen.

Tarzan had een ander individu in zijn armen gekneld en de wurgende omknelling werd diens dood. Tarzan zag hoe hij het levenslicht van dezen aanrander uitbluschte en een vreemde gewaarwording maakte zich van hem meester. Zoo deed hij vroeger in de wildernis, wanneer hij werd aangevallen, dan moest op dezelfde wijze ook menige aanvaller met zijn leven boeten. Maar nu? Hij zag in zijn gedachten vader Raoul, den priester, die hem het eerst begripen van menscheijkheid had bijgebracht.

„Wat maakt mij zoo zwak, kan ik niet dooden?” vroeg hij zichzelf.

„U bent niet zwak... u bent nu juist sterk geworden! riep Odine in extase, want zij wist welk een weldaad Tarzan door deze, op zichzelf afkeurenswaardige daad, de menscheid bewees.

Het werd den reus te eng in dit ruime vertrek en hij begaf zich naar den tuin. Ja, hij kon niet dooden! Odine was hem gevolgd, behoefte gevoelend hem moed in te spreken.

En toen ze daar samen op de trap van het bordes stonden, passeerde buiten het tuinhek een auto. William had zijn werk voortgezet. Jane was ten zeerste ontsteld geweest, bij 't vernemen, dat Tarzan naar een andere vrouw

was gegaan.

„U moet de feiten in de oogen zien.... hij gaat daar iederen avond heen! Ga met mij mee, om U te overtuigen!” had hij Jane toegefluisterd. En deze had zich laten meenemen, niet om de waarheid van Williams woorden te zien, doch zonder te denken. Williams hart sprong op van vreugde nu het geluk hem zoo dienstig was geweest. Jane zag niets meer, hoorde niets meer en bemerkte zelfs niet, dat de gediensstige gids haar in zijn armen sloot.

„Ga met mij mee en laat mij u helpen vergeven,” had hij haar met gemaakt-deelnemende stem gezegd.

Tarzan kon niet bevroeden, wat zich op eenigen afstand afspeelde. Hij was heengegaan en had de laatste woorden, die Odine hem toevoegde, niet meer gehoord.

„Wij zullen elkaar niet weerzien, mijn vriend,” had ze gezegd.

Urenlang had Tarzan na het gebeurde in de villa rondgedoold. Bij zijn thuiskomst kwam de baron, die Tarzan's opvoeding op zich had genomen met verschrikt gezicht op den graaf af, een krant uitgestrekt in zijn hand. Hij beduidde Tarzan om te lezen en op de aangegeven plaats stonden de volgende regelen:

„Gisteravond laat verspreidde zich het bericht van het
„voorgenomen huwelijk van de schatrijke erfgename miss
„Jane Porter met den heer Cecil Clayton, uit Engeland.
„Volgens geruchten zou miss Porter's verloving met graaf
„Greystoke verbroken zijn, tengevolge van een schandelijke
„gebeurtenis, die onlangs in hotel Raxis plaats vond en
„waarin genoemde graaf een voorname rol gespeeld zou
„hebben.”

Zoo zeker had William zich van zijn spel geoordeeld, dat hij dit bericht door de bladen had doen lanceeren. Tarzan was nog niet van zijn verbazing bekomen, toen Jane binnentrad. Hij overhandigde haar de krant.

„Heb je hem lief?” had hij met een van aandoening trillende stem gevraagd.

Maar ze kon niet antwoorden, de woorden stokten haar in de keel.

Daar stonden ze aan de hevigste emoties ten prooi! Eén woord en alles was opgehelderd, doch ze konden zich niet uiten. Met moeite verliet Tarzan het vertrek, om Jane door zijn tegenwoordigheid niet te kwellen.

En nauwelijks heengegaan zijnde ontwaakte Jane uit haar benauwden droom. Ze strekte de handen uit in de richting waarin haar geliefde verdwenen was, als om hem terug te krijgen.

„Hij heeft mij niet lief, anders zou hij niet zoo zonder meer van mij afzien!”

Maar Tarzan keerde niet terug.

Terug naar de wildernis.

Teleurgesteld en door verdriet gebroken keerde Tarzan naar de wildernis terug. Welk een verbazende verandering had er met hem plaats gegrepen. Met hoe geheel andere oogen zag hij nu zijn geboortegrond, die hem zoovele jaren tot woonplaats was geweest. Hij had er voor gezorgd alleen te zijn op het tijdstip, dat hij voet aan wal zette.

Had hij geweten, dat er een zoo groot onderscheid zou zijn tusschen voorheen en thans? Maar vol moed ging hij zijn oude leven tegemoet. Hij had nu ervaren, wat die beschaving, waarvan hij zich wonderen had gedroomd, in werkelijkheid was. Aan ervaring was hij rijker geworden, maar vele illusies had hij verloren.

Zijn eigen wildernis was geen land voor de kleeding, die hij zich in de beschaafde maatschappij had omgehangen. Hij gevoelde zich gevangen in dat harnas, al zou hij zijn primitieve kleeding niet terug verlangen. Van de meest knellende kleedingstukken ontdeed hij zich en daarop ging hij op weg naar de oude bekende plekjes.

Maar wat was dat? Hij riep zijn vrienden, doch de woeste, vurige kracht van zijn kreet was verloren gegaan. 't Gaf hem een nieuwe pijnlijke sensatie, die nog door meerdere zou worden gevolgd. Een zoo groote verandering had de beschaving in hem teweeg gebracht, dat zijn vroegere vrienden, die hem gevreesd en bemind hadden, voelden, dat hij niet meer een hunner was. Zijn vrienden onder de apen vluchtten, leeuwen en hyena's namen geen notitie van hem. Hij wenkte, hij riep, alle tevergeefs!

Ten einde raad riep hij zijn trouwsten vriend van vroeger: Tantor!

Een vreugdevolle glimlach speelde hem om de lippen. Toch een, die zich zijner herinnerde! Door 't lage hout kwam de olifant aangelopen, doch 't was niet Tarzan's stem, die hem naderbij had gelokt. Rustig, alsof er niemand was, wandelde de kolos langs Tarzan heen.

Dat was te veel en zonder nog eenige hoop te koesteren, dat hij zijn oude leven zou terugvinden, begaf hij zich naar de hut, waar hij zoovele gelukkige uren had gesleten, doch hem nu een kluzenaarswoning was geworden, waar hij die dagen van weleer kon overdenken.

Het scheen, dat zelfs de elementen samen spanden, om den teruggekeerden afvallige te bespotten. Storm, regen en bliksem trachtten de herinneringen aan wat een aardsch paradijs had geschienen aan Tarzan, uit te wisschen.

Aan de grootste droefenis ten strooi was Jane achtergebleven. Dagenlang treurde ze over Tarzan.

In zoo'n droefgeestige stemming was ze, toen Odine bij haar wist te worden toegelaten. Aan de hevigste gemoedsaandoening was ze ten prooi.

„Ik heb zoo juist vernomen, dat u uwe verloving met Tarzan verbroken heeft, omdat er een andere vrouw in het spel zou zijn.”

Even stonden de beide vrouwen sprakeloos tegenover elkaar. Jane begreep, wie die vrouw was en deze harerzijds schroomde niet zich bekend te maken.

„Die vrouw ben ik.” voegde ze er aan toe.

Jane was sprakeloos; wat moest ze doen, wat moest ze zeggen? Waarom kwam die vrouw tot haar, om een in de ziel gewonde nog meer te martelen? Ze wist geen antwoord, maar de oplossing kwam spoedig en door een zeer toevallige omstandigheid.

William was 't vertrek binnengekomen en was niet weinig ontsteld Odine hier te zien.

„En daar staat de man, die mij betaalde, om Tarzan te compromitteren,” zeide het ongelukkige slachtoffer van den „Duivel” met vernietigende blikken William aanziend.

Droomde ze, was 't werkelijkheid? Had Tarzan die vrouw niet lief? Wist ze maar 't antwoord.

„Kleine dwaas... wanneer een man als Tarzan mij liefhad, zou ik voor hem tot het einde der wereld gaan,” zeide Odine. 't Waren woorden uit haar hart geweld, 't was een eerlijke, gulle bekentenis, die Jane deed zien, dat Tarzan niet die andere maar haar alleen liefhad.

„Waar is hij?” jubelde ze.

„De beschaving heeft hem niets geboden.... zonder twijfel is hij naar zijn wildernis teruggekeerd,” antwoordde Odine, die niet wist, doch slechts vermoedde waar hij gebleven was.

Sprakeloos had William dit tafereel aangezien. Bang was hij geworden, voor wat Jane zou doen, bang ook voor de vernietigende blikken van Odine, die zoo hoog boven hem stond. Zij was een slachtoffer, hij, die in haar oogen machtig en rijk, was, was zoo'n gemeen individu als „de Duivel,” alleen geschapen naar het scheen om anderen diep-ongelukkig te maken.

Het antwoord gaf Jane zonder een woord te spreken. Langzaam deed ze den ring, den symbolieken band, die haar aan William verbond van den vinger. Dat was dus het resultaat van al zijn werken!

Diep bedroefd verliet Odine het vertrek, nagezien door den ouden professor, die niet begreep, wat deze vrouw hier deed en nog minder het verband tusschen Jane's vreugde en de droefenis van die andere. Maar er werd hem geen tijd gelaten zich te verdiepen in deze vraagstukken. De uitgelaten Jane had hem beetgepakt en in een rondedans meegesleurd.

„Spoedig... pak gauw uwe koffers.... we gaan Tarzan zoeken.” Dat was 't dus!

Odine was naar huis gegaan, naar het sombere vertrek, dat haar huisvestte, niet naar de weelderige villa, waar ze haar laag spel moest spelen. Niet lang duurde 't of „de Duivel” kwam haar opzoeken om zijn wraak te koelen.

„Ik heb je verwacht,” zeide Odine.

En bij haar was de wrok heviger over haar door hem vernietigde leven dan bij den „Duivel” over de sommen, die zijn neus waren voorbij gegaan. Een heftige woordenwisseling volgde; heftig maar kort, want Odine's krachtigste argument was een geladen revolver. Een schot.... „de Duivel” had het tijdige met het eeuwige verwisseld.

Ontzet zag de vrouw, naar wat ze had verricht. Dat was haar wraak geweest. Een handlanger van den „Duivel,” die kort daarop kwam, evenals Odine onder den suggestieven invloed van het bandietenhoofd, en verheugd dat hij zich weer vrij kon gevoelen, gaf haar den raad te vluchten voor de politie kwam. Doch 't zou niet noodig zijn, want nog eenmaal weerklonk een

schot en Odine was niet meer.

In de hut in de wildernis streed Tarzan een moeilijken strijd. Wat betekende voor hem het leven nog? Een herinnering aan Jane herleefde in hem. 't Was de druppel, die den beker der wanhoop deed overloopen. Steeds zweefde het beeld zijner geliefde voor zijn geest. Was die beschaving er dan alleen om levens te vernietigen?

In de hut kon hij 't niet meer uithouden; hij liep naar buiten; naar de kust en dan turen in de verte, 't zou misschien het verdriet iets kunnen verminderen.

En op dat oogenblik kwam van de kust een meisje aangelopen, dat geen moeite te veel was geweest om hier aan te landen.

„Tarzan, ik ben gekomen, om met jou in je wildernis te leven,” was haar vreugdevolle uitroep.

Was 't dan toch waar, zou ze hem toch toebehooren? Hij vergat de smart, die voor hem 't weerzien van oude plekjes was geweest.

„Het is mijn wildernis niet meer.... we zullen samen naar de beschaafde wereld terugkeeren,” zeide hij, verheugd deze desillusie al dadelijk te niet te kunnen doen.

En zoo overbrugde liefde den afgrondt die tusschen twee wezens met zoo groote verschillen bestond en bracht dit paar in den gouden gloed van vrede en geluk.
